Ἔτος Α'.—Ἀριθ. 30 Κυριακὴ 21 Αὐγούστου 1888 Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

Η ΔΥΣΠΕΨΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΑΙΓΝΙΑ
ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΩΝΟΣ

ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΗΛΙΑ

ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΘΑΥΜΑΣΤΟΙ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Σ' ΑΓΑΠΩ

(ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ)

(Συνέχεια)

— Κυρία, ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ εἰσακούσητε τῆς λογικῆς... Εἶνε ἀδύνατον, ἀνατεθραμμένη τόσον φρονίμως, ὡς εἴσθε, νὰ κατέλθητε αἰφνιδίως μέχρις ἐκδικήσεως τόσον ἀποτροπαίου .. Δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς παρακαλέσω... Δὲν εἶμαι τίποτε παρ' ἡμῖν... Δὲν εἶμαι, εἰμὴ φίλος, οὗτινος ἡ ἄπειρος ἀφοσίωσις σᾶς εἶνε ἐξησφαλισμένη, καὶ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ στηρίζησθε... Ἡ πρὸς ὑμᾶς ἀφοσίωσίς μου εἶνε μεγάλη... Δὲν ἠξεύρω ἐὰν ἐμαντεύσατε, ὁποίας φύσεως εἶνε ἡ πρὸς ὑμᾶς φιλία μου, κυρία... Εἶνε τοῦτο π.θανόν... Λοιπὸν, παρατηρήσατε τὴν ἀγωνίαν μου... τὸν ἀπελπισμόν μου... τὴν φρίκην μου πρὸ πάντων.. Σᾶς ἀγαπῶ, κυρία... συγχωρήσατέ με νὰ σᾶς τὸ εἴπω... Δὲν θὰ τὸ ἀκούσητε πλέον ἄλλοτε... σᾶς ἀγαπῶ... Σᾶς βλέπω εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ διαπράξητε μίαν κακὴν πρᾶξιν... Παρίσταμαι, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὰς προπαρασκευὰς ἑνὸς ἐγκλήματος, καὶ εἶμαι δικαστής. Σκέφθητε, Γενεβιέβη... σκέφθητε, κυρία, ὅτι ἐγὼ μέλλω νὰ σᾶς δικάσω. Ἀπαλλάξατέ με, ἐξ οἴκτου, τῆς ἀποτροπαίου ταύτης βασάνου.

Ἐκείνη, πείσμων, καὶ ἐπιδιώκουσα τὴν παράφρονα ἰδέαν της:

— Τοῦτο εἶνε δυστύχημα, πλὴν, διατὶ μὲ ἀγαπᾶτε;

— Μήπως εἶνε σφάλμα μου; Σκέφθητε, Γενεβιέβη, ὅτι συντρίβετε τὴν ὕπαρξίν σας... ὅτι ἐκπίπτετε... Τὶ γενήσεται τὸ εὐγενὲς πλάσμα, τὸ ὁποῖον τόσον γενναίως ὑφίστατο τὴν ἐγκατάλειψίν του; Ἐθρηνεῖτε βεβαίως ἐν τῇ μυστικότητι τῶν νυκτῶν σας, ἀλλὰ τὴν πρωΐαν ἐκεῖνοι οἵτινες σᾶς ἐπλησίαζον, ἐξαπατώμενοι ἐκ τῆς τόσης γαλήνης καὶ ἐγκαρτερήσεως, ἐθαύμαζον τὴν ὑψίστην ἰσχύν σας καὶ τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας, καὶ σᾶς ἠγάπων ἕνεκα τούτου περισσότερον. Ἀλλ' ἐὰν ἐκδικηθῆτε; Δὲν θὰ ἔχετε πλέον ἀγάπην πέριξ ὑμῶν· περιέργειαν μόνον καὶ φρίκην!... Σκέφθητε, ἀκούσατέ μου, μὴ ἐγκαταλείπεσθε οὕτως εἰς τὴν πτῶσιν, μείνατε μεγάλη καὶ γενναιόψυχος. Ὤ! δὲν σᾶς λέγω νὰ συγχωρήσητε, τὸ τοιοῦτο θὰ ἦτο ὑπεράνω τῶν δυνάμεών σας, ἐστὶ ὑπομονητική, καὶ ἀναμείνατε τὸν χρόνον νὰ σᾶς ἐκδικήσῃ...

Ὁ Τρέγκ ἐπίσης τῇ εἶχεν εἴπει: Ἔχε ὑπομονήν! Ἀλλ' ἐκείνη ἔσειε τὴν κεφαλήν. Θὰ εἶχεν ἐκφύγει, ἐὰν δὲν τὴν ἐκράτει, σφίγγων πάντοτε τὴν χεῖρα της.

— Γενεβιέβη, ἐπεθύμουν νὰ εὕρω ἐπιχειρήματα, παρακλήσεις, ἀλλ' εἶμαι τόσον τεταραγμένος, ὥστε δὲν ἠξεύρω πλέον... Χάνω τὴν κεφαλήν μου.. Εἴσθε πράγματι ὑμεῖς; Ὑμεῖς, θεέ μου!... Τὶ νὰ κάμω, τὶ νὰ κάμω!

— Διατὶ νὰ συγκινῆσθε; Γίνομαι πάλιν ξένη δι' ὑμᾶς. Δημονήσατέ με!

— Εἶνε δυνατόν;

— Πρέπει, ἐν τούτοις.

— Ὄχι, θὰ κατορθώσω νὰ ἐμποδίσω τὴν ἐκδίκησίν σας!

— Καὶ πῶς θὰ πράξητε;

— Τὸ ἀγνοῶ. Ὁ θεὸς θὰ μὲ ἐμπνεύσῃ.

Ἡ Γενεβιέβη ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, καὶ ἠθέλησε ν' ἀποσύρῃ τὴν χεῖρα της, διὰ βιαίας προσπαθείας.

— Γενεβιέβη! Γενεβιέβη! Σταθῆτε. Ὁ φίλος σας δὲν σᾶς εἶπεν ἀκόμη τὰ πάντα. Μὴ πιστεύετε ὅτι θὰ δειχθῆτε γενναία, τιμωροῦσα ἰδιοχείρως γυναῖκα, ἥτις σᾶς ἔκαμε νὰ ὑποφέρετε τόσον. Πόσον ἠθέλετε εἶσθαι μεγαλειτέρα, ἐὰν ἐδεσπόζετε τῶν αἰσθημάτων σας! Εἶνε μακρὰ καὶ σκληρὰ μάχη ὁ βίος. Ὁ πατήρ σας, ὁ τόσον φρόνιμος καὶ σοφός, θὰ σᾶς τὸ εἶπε. Δὲν λογίζεταί τις ποτὲ ἐν τῷ βίῳ ὁριστικῶς ἡττημένος. Οἱ ἐκδικούμενοι εἰσὶν οἱ ἀσθενεῖς, μάθετε το, Γενεβιέβη· ἐκεῖνοι ὧν τὰ νεῦρα κραυγάζουσι καὶ τὸ λογικόν των εἶνε κωφόν.

— Ὁμιλεῖτε καθ'ὅλην σας τὴν ἡσυχίαν, συμβουλεύων μοι τὴν ἐγκαρτέρησιν. Τὰ νεῦρα εἴπετε; Ἔστω. Ἐπὶ τέλους, εἶμαι γυνή· παρεγγωρίσθην, ἀγαπῶ, καὶ εἶμαι ζηλότυπος. Ἀφήσατέ με ν' ἀναχωρήσω.

— Ὄχι.

— Αἴ! ἀφήσατέ με λοιπὸν, σᾶς λέγω!

Τὴν φορὰν ταύτην ἀπηλλάγη ἐκ τῶν χειρῶν του καὶ τὸν ὤθησε τόσον βιαίως, ὥστε ὠπισθοχώρησε τινὰ βήματα· καὶ πρὶν κατορθώσῃ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, τῷ ἐξέφυγεν ἐκ νέου, τρέχουσα ὡς παράφρων.

Ὁ Τουρζῆς ἔμεινεν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, ἀφῃρημένος.

— Θεέ μου! εἶπε· θεέ μου! Τὴν δυστυχῆ γυναῖκα!

Καὶ δὲν ἐδοκίμασε πλέον νὰ τὴν προφθάσῃ. Ὅλαι αἱ συμβουλαὶ θὰ ἦσαν μάταιαι. Πρὸς τί νὰ τὴν παρακαλέσῃ; Θὰ κατήντα νὰ μισήσῃ καὶ αὐτόν. Μόνον, θὰ ἔπραττε πᾶν τὸ ἐφ' ἑαυτῷ, ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος. Καὶ ἰδοὺ διατί, ἅμα φθὰς εἰς τὸν οἶκον .ου, διέταξε νὰ ἐπισάξωσι τὸν ἵππον του, καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὸ Λαμότ-Φεϊλὺ καλπάζων. Τί ἐσκέπτετο νὰ πράξῃ; Δὲν τὸ ἤξευρε καλῶς. Ἐν πρώτοις, νὰ διηγηθῇ εἰς τὸν μπαρμπα Τρὲγκ τὰ συμβάντα, καὶ μετ' αὐτοῦ θὰ συνεφώνει περὶ τοῦ πρακτέου. Θὰ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς κυρίας δὲ Μοντβριάν. Πῶς αὕτη ἦλθεν εἰς Σιάτρην; ἐφ' ἁμάξης ἢ πεζῇ; τὸ ἠγνόει. Πεζῇ ἴσως... ἐὰν ἠθέλησε νὰ μὴ ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα τὸ σχέδιόν της.

Μίαν ὥραν βραδύτερον ἦτο ἐν τῷ πύργῳ. Ὁ ἵππος του ἦτο λίαν κεκοπιακώς. Καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μόνον χωρικοὺς ἀπήντησεν· οὐδαμοῦ τὴν Γενεβιέβην..

Ἐσήμανε, τὸν ἤνοιξαν, ἐζήτησε τὸν μπάρπα Τρέγκ. Ὁ ἔμπορος τῶν ὅπλων δὲν εἶχε κατα.λιθῆ. Ἡ Γενεβιέβη εἶχε γίνει ἄφαντος κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, τὴν ἀνεζήτησε πανταχοῦ, δὲν ἤξευρε τί ἀπέγεινεν. Ἠσθάνετο, ὅτι φθάνει γιγαντιαίοις βήμασι τὸ δυστύχημα τὸ ὁποῖον προέβλεπε. Νευρικὸς τρόμος τὸν κατέλαβεν ἀπό τινων ὡρῶν, καὶ δὲν τὸν ἄφηνεν. Ἔφρικία. Ὅταν εἶδε τὸν Τουρζῆ, δύο δάκρυα ἦλθον εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν του. Πρὶν ὁ γέρων τὸν ἐρωτήσῃ, ὁ Τουρζῆς τὸν ἠρώτησε:

— Ἐπανῆλθε;

— Ποῖος σᾶς τὸ εἶπε; Πῶς τὸ ἠξεύρετε;

— Φθάνω λοιπὸν ἐγκαίρως!

— Ἐξ οἴκτου, κύριε Τουρζῆ, εἰπέ μοι τί ἔχεις νὰ μοὶ ἀναγγείλῃς... Ἡ Γενεβιέβη ἀνεχώρησε περὶ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην ὥραν μετὰ μεσημβρίαν, μόνη καὶ πεζῇ. Ποῦ μετέβαινεν;... Ἐγὼ ἤμην ἀπὼν, ἐδράξατο λοιπὸν τῆς εὐκαιρίας... Ὁμιλήσατε!

Ὁ Τουρζῆς τῷ ἀφηγήθη τὰ διατρέχοντα. Ὁ Τρέγκ ἔκρυψε τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο του χεῖρας.

— Τὸ δυστυχὲς παιδίον! Τὸ δυστυχὲς παιδίον!

— Ἴσως δὲν εἶνε ἀργά!...

— Τίς θὰ μᾶς τὸ εἴπῃ;

— Θὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ, ἀναμφιβόλως καὶ τότε πρὸ πάντων ὀφείλετε νὰ ἀγρυπνῆτε ἐπ' αὐτῆς... Προειδοποιήσατε τὸν Ἕκτορα;

— Πρὸ πολλοῦ. Ἐγέλασεν ὅμως, καὶ δὲν ἐξέλαβε τὴν συμβουλήν μου ὡς σοβαράν.

— Ἰδοὺ τί ἐφοβούμην. Οὐδεὶς θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς πιστεύσῃ. Καὶ ἡ κυρία δὲ Σιαντεραίν;

— Δὲν τὴν εἶδον!

— Καθῆκον μας εἶνε νὰ τὴν προειδοποιήσωμεν.

— Καλῶς, θὰ μεταβῶ αὔριον τὸ πρωὶ εἰς Ροσσεβώ.

— Ὁ Ἕκτωρ εἶνε εἰς τὸν πύργον;

— Ὄχι, δὲν τὸν βλέπομεν ἀπό τινων ἡμερῶν.

— Τὸν ἄθλιον! ὁποία τύφλωσις!.... ὁποία παραφροσύνη!...

— Κατά τινας ἐνδείξεις, τὰς ὁποίας συνέλαβον, σχεδιάζει ταξείδιον μετὰ τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραίν. Ὅ,τι ἐβράδυνε μέχρι τοῦδε τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του, εἶνε ἡ ἔλλειψις χρημάτων. Εἶνε κατεστραμμένος, ἢ τοὐλάχιστον, πολὺ ὀλίγον ἀπέχει τούτου. Τῷ εἶχεν ἀπομείνει ἀκόμη πενιχρόν τι ὑποστατικόν, τὸ ὁποῖον ἐπώλησε, καὶ ἔλαβεν ἀπέναντι εἴκοσιν ἢ τριάκοντα χιλιάδας φράγκων. Ὁ συμβολαιογράφος μοὶ τὸ εἶπε. Τῆς αἰτίας δὲ τῆς βραδύτητός του μὴ ὑφισταμένης πλέον, θὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως, ἐστὲ βέβαιος.

— Τόσον τὸ καλλίτερον!

— Σᾶς ἐννοῶ, καὶ εἶσθε εὐγενὴς καρδία, κύριε Τουρζῆ. Λέγετε: τόσον τὸ καλλίτερον, διότι, τοῦ Μοντβριὰν καὶ τῆς κυρίας δὲ Σιαντεραὶν ἐξαφανιζομένων, θὰ μᾶς μείνῃ καιρὸς νὰ παρηγορήσωμεν τὴν Γενεβιέβην, νὰ κατευνάσωμεν τὴν ἐξαψίν της, νὰ θεραπεύσωμεν τὴν παραφροσύνην της, καὶ νὰ σώσωμεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν.... Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μάλιστα, ὀλίγων ἡμερῶν πάροδος θὰ ἦτο ἀρκετή.

— Πλὴν, φεῦ! ὅ,τι ἐγὼ συνέλαβον ἐπ'αὐτοφώρῳ, ἡ κόρη μου τὸ ἐμάντευσε διὰ τοῦ ἐνστίκτου αὐτῆς. Καὶ ἕνεκα τούτου, ἡ ἐξαψίς της ἀνῆλθεν εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον.

— Μήπως ἀπατᾶσθε; Ὁ Ἕκτωρ θὰ ἐφρόντισε νὰ κρύψῃ τὰ σχέδιά του!

— Νὰ ἀπατῶμαι; Πόσον ὀλίγον γνωρίζετε τὰς γυναῖκας, αἵτινες μισοῦσι καὶ ἀγαπῶσι! Τὴν πρωΐαν ταύτην, ὅτε ἠσπαζόμην τὴν Γενεβιέβην: «Δὲν μοὶ ἔλεγες ὅτι ὁ Ἕκτωρ θὰ ἀναχωρήσῃ;» μοὶ εἶπεν. Ἐκπεπληγμένος, μόλις ἠδυνήθην νὰ τῇ ἀπαντήσω. «Καὶ πῶς τὸ ἔμαθες;» Ἐκείνη μὲ ἕνα παράξενον γέλωτα, ὅστις μοὶ προξενεῖ φρίκην: «Οὐδεὶς μοὶ τὸ εἶπεν· τὸ ὠνειροπόλησα!» ἀπήντησε. Λοιπόν, ἐὰν τὴν συνηντήσατε εἰς τὴν Σιάτρην, ἐὰν σᾶς ἐξέφυγεν, ἐὰν ἠγόρασε τὸ φιαλίδιον ἐκεῖνο, τοῦτο συνέβη, διότι ἐξήντλησε τὴν ὑπομονήν της, διότι δὲν δύναται πλέον νὰ ἐμμείνῃ εἰς τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν ταπεινώσιν· προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι, θέλει νὰ τιμωρήσῃ τὴν ἀντίζηλόν της αὔριον, ταύτην τὴν νύκτα ἴσως, κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἡ ἀντίζηλος θριαμβεύει, ἀφαιροῦσα ἀπ' αὐτῆς τὸν ἄνδρα, ὃν εἰς πεῖσμα ὅλων ὅσα συνέβησαν, ἀγαπᾷ πάντοτε.

— Τὸν ἀγαπᾷ πάντοτε! εἶπεν ὁ Τουρζῆς μετὰ βαθείας λύπης.

Ὁ Τρὲγκ ἐστήριξεν ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα του ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ λίαν χαμηλοφώνως.

— Σᾶς λυποῦμαι ἐξ ὅλης ψυχῆς, εἶπε.

Οἱ δύο ἄνδρες δὲν κατεκλίθησαν. Περὶ τὴν 7ην ὥραν ἡ αὐγὴ τοὺς εὗρε γρηγοροῦντας, ἀλλὰ σιωπηλούς. Ὁ ἐλάχιστος κρότος τοὺς ἔκαμνε ν' ἀναπηδῶσι καὶ παρατηροῦντες ἀλλήλους νὰ ἐρωτῶσι:

— Μήπως εἶνε ἡ Γενεβιέβη;

Ἀλλὰ πάντοτε ἠπατῶντο.

Τὴν πρωΐαν ὁ κ. Τουρζῆς εἶπε πρὸς τὸν μπάρμπα Τρὲγκ:

— Εἰδοποιήσατε τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραίν. Ἂς ἀναχωρήσωσιν, ἀφοῦ τὸ θέλουσιν, ἀλλ' ἂς ἀναχωρήσωσιν ἀμέσως... Ἂς μὴ περιμένωσι;...

— Θὰ τὴν προειδοποιήσω. Καὶ ὑμεῖς, κύριε Τουρζῆ, τί μέλλετε νὰ πράξητε;

— Ἡ ἐνταῦθα παρουσία μου εἶνε περιττή. Θὰ διήγειρε τὰς ὑπονοίας τῆς κυρίας Μοντβριὰν, ἀφοῦ συνέλαβον τὰ σχέδιά της. Ἐπιστρέφω εἰς Σιάτρην.

Καὶ φέρων εἰς τὸ περίφροντι αὐτοῦ μέτωπον τὴν χεῖρα του, προσέθηκε βραδέως:

— Τίς οἶδεν ὅμως, ἐὰν δὲν θὰ ἐπανίδω τὴν Γενεβιέβην σήμερον!

Ὁ Τρὲγκ ἐφρικίασε. Εἶχε κατανοήσει τὴν σκέψιν τοῦ δικαστοῦ. Ἡ Γενεβιέβη εἰς τὴν Σιάτρην, δὲν ἦτο πλέον ἡ ἀθῶα Γενεβιέβη, ἡ δυστυχής, ἡ λατρευομένη. Ἦτο ἡ γυνὴ ἥτις εἶχε κορέσει τὸ μῖσος της, ἧς τὸν βραχίονα εἶχεν ὁπλίσῃ ἡ ἐκδίκησις, ἥτις εἶχε διαπράξει ἔγκλημα...

Ὁ Τρὲγκ ἐποίησε χειρονομίαν ἀπελπισμοῦ καὶ θλίψεως, καὶ ἔκλινε τὸν κεφαλήν.

Ζ'.

Τὴν πρωΐαν ὁ μπαρμπὰ Τρὲγκ μετέβη εἰς Ροσσεβώ. Ἐζήτησε νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν δὲ Σιαντεραίν, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτός, μάτην ἐπέμεινεν· ἡ Ρολάνδη ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην της καὶ παρεκάλει τὸν ἀγαθὸν πρεσβύτην νὰ τῇ ἐκθέσῃ δι' ἐπιστολῆς τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπισκέψεώς του. Ἐπανελθὼν εἰς Λαμὸτ-Φεϊλὺ, ὁ Τρὲγκ ἠρώτησεν, ἐὰν ἐπανεῖδον τὴν Γενεβιέβην. Ἡ νεαρὰ γυνὴ εἶχε πρὸ μικροῦ ἐπιστρέψει, καὶ εἶχε κλεισθῆ εἰς τὸν κοιτῶνα της. Ὁ γέρων μετέβη καὶ ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν. Ἡ Γενεβιέβη κατ' ἀρχὰς ἔκαμε τὴν κωφήν· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ πατήρ της ἐπέμενεν, ἠναγκάσθη νὰ ὁποχωρήσῃ.

Εἶχεν ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τῆς τετάρτης ἑσπερινῆς ὥρας τῆς προτεραίας, εἶχε διέλθει τὴν νύκα ἔξω, Ἡ ὄψις της ἐνέπνεεν οἶκτον· τὰ ἐνδύματά της ἦσαν ἐν ἀταξίᾳ, τὰ λεπτὰ καὶ κομψὰ ὑποδύματά της πλήρη πηλοῦ, ἡ μεγαλοπρεπὴς κόμη της λελυμένη. Εἶχεν ὄψιν ὠχρὰν ὡς ὁ θάνατος, ὀφθαλμοὺς λάμποντας, χείλη ἐρυθρὰ ὡς αἱμάσσοντα, καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν ὡσεὶ κεκαυμένα ὑπὸ τοῦ δριμέος ψύχους τῆς νυκτός. Τὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἐνέφαινον τὴν παραφροσύνην καὶ τὴν ἀγωνίαν.

— Τί μὲ θέλετε;... Εἶμαι κουρασμένη,..... πίπτω ἐκ τοῦ νυσταγμοῦ.... ἀφήσατέ με...

— Τί ἔκαμες ἀπὸ τῆς χθές, τέκνον μου, ἀγαπητή μου Γενεβιέβη;... Ἀπάντησόν μοι... ἢ μᾶλλον... μὴ μὲ λέγῃς, τὸ ἠξεύρω.... ὦ τὸ ἐμάντευσα.... ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου... Ἀλλὰ βεβαίωσόν με τοὐλάχιστον... εἰπέ μοι ὅτι ἐτελείωσαν ὅλα, ὅτι εἶσαι πλέον ἥσυχος.... ὅτι δὲν θὰ καταλίπῃς πλέον τὸν πατέρα σου... Εἰπέ μοι ὅτι ἐγκατέλιπες ὅλας τὰς κακὰς ἰδέας αἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν φαντασίαν σου,,,.. Εἰπέ μοι, ἐὰν δὲν θέλῃς ν' ἀποθάνω ἐξ ἀπελπισμοῦ.

Ἡ Γενεβιέβη ὡμοίαζεν ὡσεὶ ἐξηγειρεμένη ἐκ μακρᾶς καὶ πολυωδύνου ἀσθενείας. Ἔλεγες, ὅτι ἑκάστη ἀσθενὴς καὶ βραχεῖα ἀναπνοή, ἥτις ἐξήρχετο τοῦ στήθους της, ἦτο ἡ τελευταία.

— Κόρη μου, ἀπάντησόν μοι, ἔλεγεν ὁ πρεσβύτης.

— Ἀφοῦ εἶμαι ἐδῶ, ἀφοῦ μὲ βλέπετε, τί φοβεῖσθε;

— Ὁρκίσθητί μοι, ὅτι παρήτησες τὰ ἀπαίσια σχέδιά σου.

— Σᾶς τὸ ὀμνύω, ἀφοῦ τὸ θέλετε.

— Ὦ! τέκνον μου, τέκνον μου, ὁποίαν φρικαλέαν νύκτα μ' ἔκαμες νὰ διέλθω, ἐὰν ἤξευρες! Εἶνε φοβερὸν, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ζήσῃ τις οὕτω. Τί εἶχες γίνει λοιπόν; Ποῦ ἦσο;

— Οὐχὶ πολὺ μακρὰν, φεῦ!

— Μάλιστα... εἰς Ροσσεβώ;... Καὶ τώρα, ἐτελείωσε πλέον;..... Δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον ἐκεῖ; Θὰ μείνῃς πλέον ἐγγὺς τοῦ πατρός σοι, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ τόσον, καὶ ὅστις θὰ ἐθυσίαζε προθύμως τὰς τελευταίας ἡμέρας του, ἐὰν ἦτο ἀνάγκη, διὰ νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ;... Τὸ ὑπόσχεσαι;... Θὰ ἴδῃς, Γενιβιέβη, ἡ λήθη θὰ εἶνε ἡ εὐτυχία...

— Δὲν θὰ λησμονήσω ποτέ.

— Καὶ ποῦ τὸ ἠξεύρεις;... Ἀφοῦ εἶσαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν!.... Εἰς τὸ ἄνθος τῆς νεότητος! Ἀφοῦ ἔχεις δύο τέκνα, τὰ ὁποῖα θὰ σὲ ἀγαπῶσι διὰ βίου! Θὰ καταλίπῃς τὸν πύργον τοῦτον τῆς δυστυχίας, τὸν πύργον τοῦτον τῆς Καρλόττας, ὅπου θὰ κλαίῃς ὅπως ἐκείνη, καὶ θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς Παρισίους... Εἰς τὸ παλαιόν μας κατάστημα, ὅπου θὰ εὕρῃς, ὁμοῦ μὲ τὰς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας σου, καὶ τὴν γαλήνην τοῦ πνεύματός σου. Ἐκεῖ κάτω, ὁμοῦ μὲ ἐμὲ, ἡ ζωὴ ἔσται ὀλίγον μονότονος, εἶνε ἀληθὲς, ἀλλὰ θὰ σοὶ προξενήσῃ καλὸν, μετὰ τὰς ταραχὰς, ἃς ὑπέστης.... Πίστευσον τὸν πατέρα σου, Γενιβιέβη, πίστευσον αὐτόν....

— Εἰς Παρισίους, εἶπεν, εἰς τὸν οἶκον μας, εἰς τὸ κατάστημά μας!... ὄχι δὲν εἶνε δυνατόν.

— Διατί;

— Διότι ἐκεῖ τὸν ἐγνώρισα, ἐκεῖ τὸν ἠγάπησα. Ἐὰν ἀφήσω τὸ Λαμπὸτ-Φεϊλὺ, θὰ μεταβῶ πολὺ μακρὰν, εἰς χώραν, ἀγνοῶ ποίαν, ἧς ἡ θέα αὐτὴ νὰ μὴ μοὶ ἀναμιμνήσκῃ ἐκεῖνον· ἐπιθύμουν ν' ἀφήσω τὴν νεότητά μου ὄπισθέν μου, ν' ἀπεκδυθῶ ἑμαυτῆς. . . . Δὲν θὰ διαφυλάξω τίποτε . . . τίποτε . . . . ἐξ ὅσων μοὶ μένουσιν ἐξ αὐτοῦ . . . τίποτε ἐξ ὅσων ἤγγισε . . . τίποτε ἐξ ὅσων ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ . . . Οὔτε τὰ ἐνδύματά μου, οὔτε τὰ κοσμήματά μου, οὔτε τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μοὶ εἶνε προσφιλέστερα. . .

— Φεῦ! τέκνον μου, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦσο ἰσχυροτέρα, φρονιμωτέρα!

— Δὲν εἶμαι φρόνιμος; . . . Λησμονῶ τὸ παρελθόν, ἐπαναρχίζω νέαν ζωήν . . . .

— Θὰ σοὶ μείνῃ ἡ καρδία σου. Οἱ μυρίοι ὑλικοὶ δεσμοί, περὶ ὧν ὡμίλησες, δὲν θὰ σε συνέδεον ποσῶς πρὸς τὸ παρελθόν. Οὐχὶ περὶ σέ, ἀλλ' ἐντός σου ὀφείλεις ν' ἀναζητήσῃς τὴν λήθην.

Ἡ Γενεβιέβη ἔσεισε τὴν κεφαλήν της. Πεισμόνως ἐπανελάμβανε:

— Τίποτε . . . Δὲν θέλω τίποτε ἐξ ὅσων οὗτος ἐγνώρισε, νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ ἐκεῖ, ὅπου θὰ μεταβῶ.

Ὁ μπάρμπα Τρέγκ ἐθεώρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, μετ' ἀπείρου συμπαθείας:

— Πίπτεις ἐκ νυσταγμοῦ . . . . Ὁ κόπος σὲ ἠράνισε . . . σὲ ἀφήνω . . .

Καὶ ἐνῷ ἐξήρχετο, ἐστράφη, καὶ μὲ βεβιασμένον μειδίαμα εἰς τὰ χείλη:

— Οὕτω λοιπὸν, εἶνε ὅλα τελειωμένα; Δὲν ἔχεις πλέπν σχέδια; Δὲν ἔχεις κακὰς ἰδέας;

— Εἶνε ὅλα τελειωμένα, εἶπεν ἐκείνη.

Ὁ Τρέγκ ἐξῆλθε, φαινόμενος ὡσεὶ καθησυχάσας. Ἐν τούτοις, δὲν ἦτο ἥσυχος. Ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇ ποσῶς, καὶ νὰ μὴ χάσῃ τὴν Γενεβιέβην ἐκ τῆς ὄψεως. Ταὐτοχρόνως, διέταξε τὴν θαλαμηπόλον νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, ἐὰν ἡ κόμησσα ἐξεδήλου τὸν σκοπὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ τοῦ πύργου εἴτε ἐφ' ἁμάξης, εἴτε πεζῇ. Καθυσυχάσας ὀλίγον μετὰ τὰς προφυλάξεις ταύτας, ἐπέστρεψεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀλλ' ἔμεινεν ἄγρυπνος καὶ προσέχων μὴ συμβῇ τι, ὅπερ νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχήν του.

Αἱ ὧραι διέρρευσαν ἡ πρωΐα παρῆλθε. Περὶ μεσημβρίαν, ὁ Τρέγκ ἔστειλε νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Γενεβιέβην, ἐὰν θὰ κατήρχετο εἰς τὸ γεῦμα. Ἡ θαλαμηπόλος ἐπανῆλθε λέγουσα, ὅτι ἡ κυρία της ἐκοιμᾶτο ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της καὶ ὅτι δὲν εἶχε θελήσει νὰ τὴν ἀφυπνίσῃ.

— Κοιμᾶται; τόσον τὸ καλλίτερον, εἶπεν ὁ πρεσβύτης . . . Ὁ ὕπνος θὰ καθησυχάσῃ τὰ νεῦρα της.

Ἡ Γενεβιέβη ἀφυπνίσθη περὶ τὴν μίαν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν.

Ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἐποίησε τὸ ἐλάχιστον κίνημα. Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, τοὺς ἀείποτε λάμποντας ἐκ πυρετοῦ, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐζωγραφίζοντο αἱ ἐντυπώσεις τῆς ψυχῆς της· ὁ ἀπελπισμὸς, ὁ φόβος τῆς μενονωμένης ζωῆς, τὸ μῖσος, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως, τῆς τιμωρίας.

Αἰφνιδίως ἠγέρθη. Ἠκροάσθη ἐὰν ἀκούωνται βήματα ὑπηρετῶν ἐν τοῖς πλησιοχώροις δωματίοις. Ὑπώπτευεν ὅτι ὁ πατήρ της τὴν ἐπιτηρεῖ. Ἐξῆλθε μίαν στιγμὴν εἰς τὸν λίθινον ἐξώστην, ὅστις ἐξετείνετο κατὰ μῆκος τῶν δωματίων της. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε βιαίως. Νέφη πλήρη βροχῆς διήρχοντο τὸν οὐρανόν. (ἀκολουθεῖ)

Η ΔΥΣΠΕΨΙΑ
ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΝΟΙΑΣ

—

Ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Φσιολογίας τῆς ὀρέξεως αὐτοῦ ὁ Μπριλλὰ-Σαβαρὲν ἔγραψε τὸν ἑξῆς ἀφορισμὸν, καταστάντα περίφημον:

«Τὰ ζῷα βόσκουσιν,

«Οἱ ἄνθρωποι τρώγουσιν,

«Μόνοι οἱ πνευματώδεις ἄνθρωποι γιγνώσκουσι νὰ τρώγωσιν.

Ὅ,τι ἦτο ἴσως ἀληθὲς κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀγῶνος, τώρα πλέον δὲν ἀληθεύει. Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων τῆς διανοίας δὲν γιγνώσκουσι νὰ τρώγωσιν. Ἡ πυρετώδης ζωηρότης τοῦ νεωτέρου βίου ἀναγκάζει πολλοὺς ἀνθρώπους νὰ συντέμνωσι τὴν διάρκειαν τῶν γευμάτων αὐτῶν. Ἰδιαιτέρως, τὸ πρόγευμα ἐπισπεύδεται πολὺ, καὶ τὸ τοιοῦτο εἶνε ἓν τῶν αἰτίων τῆς δυσπεψίας ἥτις καντήτησε τόσον συχνή.

Τοὐλάχιστον ἐὰν, μένοντες ὀλίγον χρόνον εἰς τὴν τράπεζαν, ἐμιμούμεθα τοὺς Ἰάπωνας, παρ' οἷς ἡ ἐθιμοταξία ἀπαγορεύει τὰς συνδιαλέξεις ἐν ὥρᾳ γεύματος, θὰ ὑπεφέρετο. Ὅταν ἓν φαγητὸν τοῖς φαίνεται καλὸν, ἐκφράζουσιν εἰς τὸν ἀμφιτρύωνα τὴν εὐχαρίστησιν αὐτῶν διὰ χειρονομιῶν. Θεωροῦσιν ὡς ὕβριν πρὸς αὐτὸν, νὰ ἀνοίγωσι τὸ στόμα δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ νὰ τρώγωσι.

Παρατηρήσετε ἕνα δικηγόρον πῶς τρώγει: Ἀπέπεμψε καὶ τὸν τελευταῖον πελάτην του, μόλις καθ' ἣν ὥραν ὤφειλε νὰ πορευθῇ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Δικαιοσύνης· εἶνε ἠναγκασμένος νὰ θέτῃ εἰς τὸ στόμα του διπλαῖς μπουκιαῖς καταβροχθίζει μεγάλα τεμάχια, φοβούμενος μὴ λείψῃ ἐκ τῆς ὀνομαστικῆς κλήσεως, καταπίνει μεγάλα ποτήρια ὕδατος, καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἀναπνεύσῃ, ἀνέρχεται εἰς τὴν ἅμαξαν καὶ τρέχει εἰς τὸ δικαστήριον.

Παρατηρήσατε καὶ τὸν παρισινὸν, πῶς γευματίζει ἐν τῇ πόλει.

Ἡ γαλλικὴ ἐθιμοταξία τῷ ἀπαγορεύει νὰ σιγᾷ ὡς ὁ Ἰάπων· τῷ ἀπαγορεύει ἐπίσης νὰ ὁμιλῇ μὲ τὸ στόμα πλῆρες. Πρὸς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας, ὁ γαλλικὸς ἱπποτισμὸς ἐπιτάσσει νὰ παρατίθενται τὰ φαγητὰ πρῶτον εἰς τὰς κυρίας, εἰς τρόπον ὥστε, αἱ δύο του γειτόνισσαι ἔχουσιν ἤδη ἀποφάγει, ὅταν ἔρχεται ἡ σειρὰ εἰς αὐτόν. Διὰ νὰ μὴ ἐκληφθῇ ὡς κακοκανατεθραμμένος, καὶ νὰ δύναται ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των, ὀφείλει νὰ καταπίνῃ χωρὶς νὰ μασσᾷ. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ αἴτιον, ἕνεκα τοῦ ὁποίου, τόσοι ἄνθρωποι ὑποφέρουσιν ἐκ τῶν μεγάλων γευμάτων.

Δὲν ἐξογκοῦμεν τίποτε. Ὑπάρχουσι καὶ στόμαχοι προνομιοῦχοι, οἵτινες ἀνθίστανται μεθ' ὅλα ταῦτα. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ, διὰ τοὺς ὁποίους τὰ ἀτελῶς μασσώμενα φαγητὰ εἶνε ἀληθὲς δηλητήριον.

Ἡ δυσπεψία χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ τις ὑφίσταται συχνότατα ὑπὸ ποικίλας μορφάς. Σπανίως οἱ δυσπεπτικοὶ ὑποφέρουσιν ἐκ τοῦ στομάχου. Θὰ τοὺς ἀκούσητε μάλιστα νὰ λέγωσιν, ὅτι ἔχουσιν ἐξαίρετον στόμαχον. Μοὶ ἀναμιμνήσκουσι τὸν γηραιὸν μῦθον τοῦ Μενενίου Ἀργίππα· ὅλος ὁ ὀργανισμὸς πάσχει, ὅταν τὶς κακομεταχειρίζηται τὸν στόμαχον.

Πρόωρος φαλάκρωσις, δύσπνοια ὅταν ἀνέρχηταί τις κλίμακας, μία ἐρυθρότης τῶν παρειῶν ἐν τέλει τῶν ὥρας μετὰ τὸ γεῦμα, ἐλαφρὰ τάσις πρὸς ὕπνον, πάραυτα αὐξανομένη, ἐλαχίστη διαθεσις πρὸς ἐργασίαν κατὰ τὰς ἀκολούθους ὥρας τῆς ἐγκυμονήσεως. Ἀρκεῖ μέρος τῶν συμπτωμάτων τούτων, διὰ νὰ σᾶς ὑποδείξῃ ἕνα ὑποψήφιον ἀνευρισμοῦ τοῦ στομάχου καὶ ἀρθριτιδος.

Κατὰ τὴν σοφὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ Μολιέρου, γενομένην προφανῶς καθ' ὑπαγόρευσιν τοῦ Ρινωδῶ, θὰ περιπέσῃ εἰς βραδυπεψίαν, ἐκ δὲ τῆς βραδυπεψίας εἰς τὴν δυσπεψίαν, ἐκ τῆς δυσπεψίας εἰς τὴν ἀπεψίαν, καὶ τὰ λοιπά.

Εὑρισκόμεθα εἰσέτι μακρὰν τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν τὸ κοινὸν θὰ γινώσκῃ, ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ προλαμβάνῃ παρὰ νὰ θεραπεύῃ. Ἡ θεμελιώδης αὕτη τῆς ὑγιεινῆς ἀρχὴ θὰ εἶνε βεβαίως ἐν τιμῇ κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ ὑπερεξημμένοι τοῦ παρισινοῦ βίου τρέχουσι κατὰ τὰς διακοπὰς εἰς τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ, εἰς τὰ χλιαρὰ ὕδατα, εἰς τὴν γαλακτικὴν δίαιταν, προσπαθοῦντες νὰ βελτιώσωσι τὴν κατάστασίν των. Θέλουσι νὰ πράξωσι κάτι τι ὑπὲρ τῆς ὑγείας των ἐπὶ ἕνα ἢ δύο μῆνας τοῦ ἔτους· κάλλιον ἦτο νὰ μὴ πράττωσι τίποτε κατὰ τῆς ὑγείας των καθ' ὅλον τὸν ἐνιαυτόν.

Εἶνε εἰς ἄκρον δυσχερὲς τὸ διδάξαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας νὰ τρώγωσιν ὑγιεινῶς. Εὐκόλως θὰ τοὺς ἔπειθέ τις νὰ λαμβάνωσιν ἰατρικά. Ἔχουσι πάντοτε τὸν καιρὸν νὰ καταπίωσιν ἓν χάπιον· ἀλλὰ δυσκολώτερον θὰ τοὺς πείσητε νὰ μασσῶσιν ὅπως πρέπει. Πλεῖστοι ἄνθρωποι, οἵτινες εὑρίσκουσι τὸν καιρὸν νὰ μεταβαίνωσι κατ' ἔτος ἐπὶ ἕνα μῆνα εἰς Βισσύ, θὰ σᾶς εἴπωσιν, ὅτι τοῖς εἶνε ἀδύνατον ν' ἀφιερώνωσι καθ' ἑκάστην πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας περισσότερον εἰς τὸ γεῦμα των. Καὶ ἐν τούτοις, τὰ πέντε ταῦτα λεπτὰ τῆς ὥρας κερδαίνονται μὲ τὸν τόκον, διὰ τῆς ἀποφυγῆς πολλῶν ἀσθενειῶν, αἵτινες ἔρχονται ὅπως ἀπασχολήσωσι τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑποθέσεών του. Ἐν τῇ πελατείᾳ μου εἶδον πολλοὺς δυσπεπτικοὺς ἀπαλλασσομένους τῶν ἀρθριτικῶν ἢ ρευματικῶν πόνων αὐτῶν καὶ ἐκ τῶν ἀϋπνιῶν των, διὰ μόνης τῆς τηρήσεως τῶν κανόνων, τοὺς ὁποίους θὰ διαγράψω.

Διὰ νὰ μασσήσῃ τις καλῶς τὸ κρέας—διότι εἶνε οὐσιῶδες — πρέπει νὰ συνειθίσῃ νὰ μὴ ἀναμιγνύῃ ποτὲ εἰς τὸ στόμα του τὸ κρέας καὶ τὸν ἄρτον ὁμοῦ. Λάβετε ἓν μικρὸν τεμάχιον, μασσήσατέ το περὶ τὰς τριάκοντα φορὰς, ἐκμυζήσατε καὶ καταπίετε τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ μεταβληθὲν εἰς ζωμὸν, καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ μασσᾶτε τὸ ὑπόλοιπον. Θὰ παρατηρήσητε ἀμέσως, ὅτι τὸ βόειον καὶ τὸ προβάτειον ψητὸν ἀπαιτοῦσι μακρότερον μάσσημα παρὰ τὰ λευκὰ κρέατα. Θὰ ἴδητε, ὅτι οἱ ἰχθῦς μασσῶνται εὐκολώτερον παρὰ τὸ κρέας, καὶ θὰ ἐννοήσητε, διατί μερικοὶ δυσπεπτικοὶ ἀναγκάζονται νὰ περιορίζωσι τὴν τροφήν των εἰς ἰχθῦς, ὡὰ καὶ γάλα. Συχνότατα ἡ γαλακτώδης τροφὴ δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν, εἰμὴ τὴν παροχὴν τροφῆς ἐντελῶς διῃρημένης.

Ἡ μακρὰ μάσσησις ἔχει καὶ τὸ ἀπρόπτον πρὸς τούτοις ἀποτέλεσμα, ὅτι ἐπιφέρει τὸν χορτασμὸν μὲ ποσότητα τροφῆς πολὺ ὀλιγωτέραν. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνίας, ὁ μασσῶν πολὺ, παύει πάραυτα νὰ εἶνε λαίμαργος· τῷ καθίσταται εὔκολον ν' ἀκολουθήσῃ καὶ δεύτερον κανόνα. ἐπίσης οὐσιώδη, τὸ νὰ πίνῃ μετρίως ἐνῷ τρώγει. Δύο ποτήρια ἀνὰ πᾶν γεῦμα δύνανται καλλίστα νὰ ἐπαρκῶσιν εἰς ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις ἔπινε τέσσαρα, ὅταν κατέπινε τὰ τεμάχια χωρὶς νὰ τὰ μασσῇ. Ἡ ἀνάγκη τοῦ καπνίζειν καθίσταται ἐπίσης πολὺ ὀλιγώτερον ἐπιτακτική.

Ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς μακρᾶς μασσήσεως καὶ τοῦ μετριασμοῦ τῆς ποσότητος τοῦ ποτοῦ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, πολλοὶ δυσπεπτικοὶ πολύσαρκοι ἠλαττώθησαν κατὰ τὸ βάρος μετ' ἐκπληκτικῆς ταχύτητος, καὶ πολλοὶ ἀνευρισμοὶ τοῦ στομάχου ἐθεραπεύθησαν, χωρὶς νὰ παραστῇ ἡ ἀνάγκη τῆς προσφυγῆς εἰς τὰς αὐστηρότητας τῆς ξηρᾶς μεθόδου τοῦ καθηγητοῦ Μπουσσάρ.

Διὰ νὰ τελειώσω, ἐπιθυμῶ νὰ εἴπω μίαν λέξιν περὶ τοῦ ἅλατος, τῆς πανακείας ταύτης τῶν ἀρθριτικῶν.

Εἶχον πιστεύσει ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὅτι ἐὰν θέτωσι τὴν ἁλατοθήκην ἐπὶ τῆς τραπέζης, πράττουσι τοῦτο μόνον ὅπως καταστῇ δυνατὸν οἱ τρώγοντες νὰ προσθέτωσιν εἰς τὰ βραστὰ ὠὰ τὸ ἅλας, τὸ ὁποῖον ὁ μάγειρος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ θέσῃ.

Καὶ ἐπλανώμην μεγάλως! Ἡ φρόνησις τῶν ἐθνῶν ἀνεκάλυψεν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, δι' οὓς μεγάλη ποσότης ἅλατος εἶνε ἀναγκαία, καὶ ἄλλοι οἵτινες θὰ ἠσθένουν ἐὰν ἔτρωγον λίαν ἁλατώδη φαγητά. Ἡ ἁλατοθήκη εὑρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ, ὅπως ἐπιτρέψῃ εἰς ἕκαστον νὰ ἁλατίσῃ τὸ φαγητόν του ὅσον τῷ χρειάζεται. Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκ τοῦ ἐνστίκτου αὐτῶν ὁδηγοῦνται εἰς τὸ νὰ λαμβάνωσιν ποσότητα ἅλατος ἐπαρκῆ εἰς τὸν ὀργανισμόν των. Ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι, οἱ διανοητικῶς ἐργαζόμενοι, περὶ ὧν ἔλεγον ἀνωτέρω, οἵτινες, περιφρονοῦντες τὰ φαγητὰ, θεωροῦσι τὴν συναναστροφὴν ὡς τὸ μόνον θέλγητρον τῆς τραπέζης καὶ διὰ τοῦτο, οὐδέποτε τοῖς ἐπέρχεται ἡ ἰδέα νὰ προστρέξωσιν εἰς τὴν ἁλαταποθήκην.

Τὸ ἅλας, ἐνεργεῖ πρὸς προμήθειαν ὀξέος εἰς τὸν γαστρικὸν χυμόν; λειτουργεῖ ἀντισηπτικῶς; Τὸ ἀγνοῶ. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει, ἔχει δύναμιν ἀνθαρτικὴν λίαν ἀξιοσημείωτον, καὶ ἐκεῖνοι οἵτι-

μεταβαίνουσιν εἰς Βισβάδεν ὅπως πίωσιν ἐξ αὐτοῦ, βλέπουσι συχνὰ διακανονιζομένην θαυμασίως τὴν παρ' αὐτοῖς λειτουργίαν τῆς πέψεως. Δύναταί τις νὰ λαμβάνῃ κάλλιστα τὸ Βισβάδεν ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπως λαμβάνει τὸ Βισσὺ ἐν τῷ οἴκῳ του. Τίποτε ἁπλούστερον τούτου, ἀρκεῖ νὰ ἠξεύρῃ νὰ μεταχειρίζηται δεόντως τὴν ἀλατοθήκην του. Δύναταί τις νὰ συμπληροῖ τὴν θεραπείαν, διανέμων εἰς ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν τὰ 30 λουτρὰ τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανεν ἐν Βισβάδεν· τὰ λουτρὰ τῶν 40 βαθμῶν ἐπιδρῶσι πάντοτε εὐεργετικῶς εἰς τοὺς ἀρθριτικούς, εἴτε ἁλμυρὰ εἶνε εἴτε μή· καὶ ὅσον θερμότερα εἶνε, τόσον καλλίτερα.

Δὲν διατείνομαι ὅτι ἐξήντλησα τὸ μέγα θέμα τῆς δυσπεψίας τῶν ἀρθριτικῶν. Ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἀρνηθῶ τὴν χρησιμότητα τῶν θερμῶν ἰαματικῶν λουτρῶν, τῶν πρωϊνῶν περιπάτων, τῶν ξηρῶν ἐντρίψεων καὶ τῆς γυμναστικῆς νομίζω ὅτι ὀφείλω νὰ τάξω πρὸ αὐτῶν τὴν μακρὰν μάσησιν τοῦ κρέατος, τὸν μετριασμὸν τοῦ ποτοῦ, τὴν χρῆσιν τοῦ ἁλατος, ἥτις οὐδαμῶς ἐπαυξάνει τὴν δίψαν των, καὶ τέλος, εἴς τινας περιστάσεις, τὴν ἐντελῆ κατάργησιν τοῦ οἴνου. Πιστεύω ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὰς συμβουλὰς ταύτας, δύνανται ἀφόβως νὰ γευματίζωσιν ἐν ταῖς πόλεσιν, ἐνῷ τὰ μεγάλα γεύματα, ἔνθα παραβιάζονται ὅλοι οἱ κανόνες οὗτοι, εἰσὶν ἀπολύτως ὀλέθρια διὰ μέγαν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῶν πόλεων.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) JALVA

ΤΑ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΧΟΛΕΙΟΙΣ ΠΑΙΓΝΙΑ ΚΑΙ Η ΦΥΣΙΚΗ ΑΝΑΤΡΟΦΗ

—

Β'.

Ἡ σχολὴ τῆς Ἔτων ἀνέκαθεν ἐκαλλιέργησε τὸ παίγνιον Κρίκετ, τοῦ ὁποίου δύναται νὰ θεωρηθῇ ἴσως ἡ Ἀκαδημία. Ἡ καταγωγὴ τοῦ παιγνίου εἶνε ἀρχαιοτάτη· διὸ οἱ ἀρχαιολόγοι δὲν ἔλειψαν ν' ἀνιχνεύσωσιν τὰς πρώτας ἀπαρχὰς αὐτοῦ εἰς τοὺς παλαιοτέρους χρόνους, καὶ οἱ μὲν ἑλληνισταὶ ἐνόμισαν ὅτι εὗρον ἴχνη τ υ ἤδη ἐν τῷ Ὁμήρῳ, οἱ δὲ παλαιογράφοι θετικώτερον ἀνήγαγον αὐτὸ μόνον μέχρι τοῦ δεκάτου τρίτου αἰῶνος. Ἀποδεδειγμένον φαίνεται ὅπως δήποτε, ὅτι ἡ ὑπὲρ τοῦ «εὐγενοῦς παιγνίου» ἀγάπη ἦτο ἤδη διακεχυμένη ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐλισάβετ. Ἀλλὰ τὴν μεγάλην σημασίαν του προσεκτήσατο τὸ Κρίκετ κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ παρόντος, γενόμενον ἡ κατὰ προτίμησιν διασκέδασις πασῶν τῶν τάξεων ἐν τῷ ἀγγλοσαξωνικῷ κόσμῳ καὶ ἀσκοῦν ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως αὐτῶν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἴσως ὑπερβάλλουσιν ἐνίοτε, ἀλλ' ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ περιφρονήσῃ ἢ νὰ ἀρνηθῇ.

Ὁ δραστηριώτερος πράκτωρ πρὸ διάδοσιν τοῦ Κρίκετ ὑπῆρξεν ἐν Marylebone κρικετικὴ λέσχη, ἱδρυθεῖσα κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος, καὶ διατηρηθεῖσα, τρόπον τινά, ὡς τὸ κοινοβούλιον ἢ μᾶλλον ὡς τὸ Jocqey - Clnb καὶ ὡς ἀνεγνωρισμένος κριτὴς διὰ πᾶν ὅτι ἀφορᾷ τὸ παίγνιον τοῦτο. — Ὀλίγον μετὰ ταῦτα κάποιος Θωμᾶς Λόρδος, ἐλθὼν ἐκ Σκωττίας, ἀπεφάσισε νὰ ἐνοικιάσῃ ἐν Λονδίνῳ μέγα γήπεδον διὰ νὰ σχηματίσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ διὰ τὸ Κρίκετ κατάλληλον πεδίον. Ἀλλ' ἐξεδιώχθη βραδύτερον καὶ ἠναγκάσθη, τὸ 1814, ν' ἀγοράσῃ ἀντὶ 775,000 φράγκων, ἐν τῷ Regentl Park μέγα γήπεδον, ἐφ' οὗ ἵδρυσε τὴν ἐπιχείρησίν του, ἥτις μέχρι τῆς σήμερον φέρει ἀκόμη τὸ ὄνομά του. Ἐκεῖ κατ' ἔτος συγκροτοῦνται οἱ ἐκ παραδόσεως ἀγῶνες μεταξὺ τῶν λεσχῶν τοῦ Marylebone καὶ τοῦ Middlesex, μεταξὺ τῆς σχολῆς τῆς Ἔτων καὶ τῆς τῆς Χάρρωβ, μεταξὺ τοῦ Ὄξφορδ καὶ τοῦ Καίμπριδζ, μεταξὺ εὐγενῶν καὶ ἀστῶν κτλ. τοὺς ἀγῶνας τούτους παρακολουθεῖ μετὰ πάθους ἄπειρον πλῆθος θεατῶν, χαιρετώντων διὰ τῶν ἐπευφημιῶν των ἑκάστην ἐπιτυχίαν καὶ διὰ τῶν εἰρηνικῶν γελώτων αὐτῶν πᾶσαν ἀδεξίαν κίνησιν. Στερεὸν καὶ ὡραῖον περίπτερον περιλαμβάνει τὰ ἀρχεῖα τῆς λέσχης, τὰς αἰθούσας τῶν συνεδριάσεων, τὴν βιβλιοθήκην, τὸ τεχνικὸν μουσεῖον καὶ τὴν πινακοθήκην. Σκηναὶ δὲ ζωηρῶς χρωματισμέναι παρέχουσιν ἄσυλον ἐν καιρῷ βροχῆς, καὶ εἰς τοὺς ἀγωνιστὰς, καὶ εἰς τοὺς θεατάς. Πρὸς συμπλήρωσιν ἔρχονται ξενοδοχεῖα καὶ ἀναψυκτήρια (buffets), δι' ὧν τὸ σύνολον λαμβάνει ὄψιν ἱπποδρομίου, πρὸς τὸ ὁποῖον ἄλλως πολὺ προσομοιάζει καὶ κατὰ τὴν κερδοσκοπικὴν ὄψιν.

Σήμερον ὅλοι οἱ Ἄγγλοι καλλιεργοῦσι τὸ Κρίκετ ἀπὸ τοῦ δουκὸς καὶ πατρικίου μέχρι τοῦ γεωργοῦ. Εἰς ἐποχάς τινας καὶ ἡμέρας, ἰδίως τὸ Σάββατον, δὲν ὑπάρχει πόλις καὶ κώμη βρεττανική, ἥτις νὰ μὴ ἦναι περιεζωσμένη ὑπὸ ὁμίλων κρικετιστῶν πάσης τάξεως καὶ πάσης ἡλικίας. Ἡ Ἀγγλία, ἡ Σκωττία καὶ ἡ Ἰρλανδία δὲν ἀρκοῦσι σχεδὸν· ἂν διέλθητε τὰς θαλάσσεις καὶ τοὺς ὠκεανούς, πανταχοῦ ὅπου θ' ἀκούσητε τὸ γέ ς, ἐν Κίνᾳ, καὶ Ἰαπωνίᾳ, ἐν τῇ Ἰνδικῇ καὶ τῇ μεσημβρινῇ Ἀφρικῇ, ἐν τῇ Ὠκεανίᾳ καὶ τῇ Ἀμερικῇ, θ' ἀπαντήσητε τὸ Κρίκετ καὶ τοὺς κρικετιστάς.

***

Ἡ ἔκτακτος δημοτικότης τούτου ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῆς ἀναμφισβητήτου ἀξίας αὐτοῦ, ὡς φυσικῆς ἀσκήσεως, ἐπὶ τέλους ἔστρεψε τὰς κεφαλὰς τῶν θιασωτῶν του. Δὲν ἀρκοῦνται πλέον νὰ τὸ θεωρῶσιν ὡς καλὸν ὑπαίθριον ἀγῶνα θέτοντα εἰς κίνησιν τοὺς σπουδαιοτέρους μῦς, καὶ ἀνεπτύσσοντα τὴν ῥώμην καὶ τὴν εὐκαμψίαν, ἀλλὰ μεταβάλλουσιν αὐτὸν καὶ κάτι τὸ τεράστιον, τὸ ὑπεράνθρωπον, τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ σχεδὸν τὸ ἱερὸν—τὸ σύμβολον ἅμα καὶ τὴν σχολὴν τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν ἀρετῶν, τὸ ἔνδαλμα τῆς πατρίδος, τὸ παλλάδιον τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν... καὶ τίς εἶδεν ἀκόμη τί.

Κατ' οὐσίαν τὸ κυριώτερον προτέρημα τοῦ Κρίκετ, ὑπὸ ἀγγλικὴν ἔποψιν, εἶνε ὁ κατ' ἐξοχὴν ἐθνικὸς αὐτοῦ χαρακτὴρ, ὁ ὁρατὸς δεσμὸς ὁ συνδέων τὰ διεσπαρμένη μέλη τοῦ ἀποικιακοῦ κράτους των. Ἔλαβε δὲ ἰδίως τὸν χαρακτῆρα τοῦτον, ἀφότου γίνεται λόγος περὶ ὁμοσπονδίας τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κόσμου. Οἱ αὐστραλιανοὶ κρικετισταὶ ἔλαβον τὴν ἕξιν νὰ ἔρχωνται εἰς τὴν μητρόπολιν, ὅπως συναγωνίζωνται κατὰ τοὺς ἐτησίους ἀγῶνας· ἀφ' ἑτέρου δὲ, οἱ διασημότεροι κρικετισταὶ μεταβαίνουσιν ἐκεῖ ἵνα δείξουν τὴν τέχνην των, καὶ καθ' ὁδὸν σταθμεύουσιν εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας, οὓς ἡ ἀγγλικὴ ἀρχὴ κατέχει ἐγκατεσπαρμένους ἐν τῇ ὑφηλίῳ. Εἶνε καὶ τοῦτο εἰς τρόπος τῆς «αὐτοκρατορικῆς» πολιτικῆς. δι' οὗ τίτλον ἀποκαλοῦσιν οἱ ἄγγλοι τὴν πολιτικὴν ἥτις μεριμνᾷ περὶ τῶν γενικῶν συμφερόντων τῆς φυλῆς ὅλης.

Ἀξιοσημείωτον γεγονὸς, καὶ ἀποδεικνῦον ὅτι μόνη ἡ ἀγγλικὴ φυλὴ ἔχει τὴν ἰδιάζουσαν δεξιότητα διὰ τὸ παίγνιον τοῦτο εἶνε, ὅτι οὐδέποτε ὤφθη ξένος δρέπων ἐπιτυχίας ἐν αὐτῇ, ἢ καὶ λαμβάνων ζωηρόν τι ἐνδιαφέρον. Εἶνε ὡς μία ἄγνωστος γλῶσσα διὰ τ' ἄλλα ἔθνη. Δὲν εἶνε σπάνιον ν' ἀπαντήσητε ἀνθρώπους ἐκ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης, ἐγκατεστημένους ἀπὸ εἰκοσαετίας, καὶ τριακονταετίας ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ μέχρι τῶν μυελῶν τῶν ὀστέων διαβεβρεγμένους διὰ τῶν ἀγγλικῶν ἐθίμων καὶ ὅμως μὴ καταλαμβάνοντας οὐδὲ γρὺ περὶ Κρίκετ, ἂν καὶ τὸ εἶδον παιζόμενον ἑκατοντάκις. Τὸ παιγνίον τοῦτο τοῖς φαίνεται ὡς τι τερατῶδες, ἀκατανόητον, ὡς μία τοπικὴ μονομανία.

Τὸ νὰ παίζωσι κατ' ἀρέσκειαν οἱ παῖδες, τὰ μειράκια τῶν δεκαπέντε ἢ δεκαέξ ἐτῶν, δὲν ἔχει τί τὸ ἄτοπον· ἀλλ' ὅταν ἄνδρες τέλειοι, σοφοὶ, κληρονομοὶ μὲ λευκὸν λαιμοδέτην, ἐπίσκοποι, σοβαροὶ νομοδιδάσκαλοι, ἔνδοξοι πολιτευταὶ, διατηρῶσι μέχρι γήρατος τὸ πάθος τοῦ Κρίκετ, ἀκολουθῶσι τὰς ἐτησίας συνελεύσεις, συζητῶσι μετὰ ζέσεως τὰ ἐπεισόδια, αὐτὸ, λέγουν οἱ ξένοι ὑπερβαίνει πλέον τὰ ὅρια τῆς κοινῆς ἀντιλήψεως. Λησμονοῦσιν ὅμως, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ πολὺ ἐκεῖνο δι' ὃ κατέβαλε κόπους μεγάλους, καὶ βεβαίως δὲν ὑπάρχει σωματικὴ ἄσκησις δι' ἣν πρέπει νὰ κοπιάσῃ τις τόσον, ἂν θέλῃ νὰ διαπρέψῃ, ὅσον διὰ τὸ Κρίκετ. Μία ὥρα ἀσκήσεως καθ' ἑκάστην ἐπὶ δεκαπέντε ἢ εἴκοσιν ἔτη, ὑπὸ τοὺς ἀρίστους τῶν διδασκάλων, μόλις ἀρκοῦσι, κατὰ τὸ λέγειν τῶν εἰδημόνων, διὰ ν' ἀποκτήσῃ τὶς τὸν μέσον ὅρον τῆς τέχνης ταύτης. Ἀλλ' ἂν τόσους κόπους καὶ ἐπιμέλειαν κατέβαλλε τις λ.χ. πρὸς ἐκμάθησιν τοῦ βιλίου, ἴσως θὰ ἐγίνετο δεύτερος Παγανίνης Μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα πρέπει ν' ἀρχίσῃ τις καὶ ἀπὸ πρωϊμωτάτης ἡλικίας. Φίλος τις ἠρώτα ἕνα πρώην ὑπουργόν.

— Ὁ υἱός σας θὰ γίνῃ ἀρά γε οὕτω καλὸς κρικετιστὴς ὡς σεῖς;

Οὐδέποτε θὰ γίνῃ τεχνίτης, φεῦ, ἀπήντησεν ὁ ὑπουργός. Φαντασθῆτε, ἀφοῦ εἰς ἡλικίαν ἓξ ἐτῶν ἀκόμη δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀρχίσῃ, ἕνεκα τῆς ὑγείας του.

***

(Σ. Α. - Ἐνταῦθα ἕπεται μακρὰ περιγραφὴ τοῦ παιγνίου, ἀρκετὰ περίπλοκος, ἀλλὰ καὶ περιττὴ ἴσως διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φιλ. Ἀκροπόλεως.» Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ παίγνιον συνίσταται κατ' οὐσίαν εἰς τὸ ῥίψιμον μιᾶς ὀγκώδους ξυλίνης σφαίρας ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ὁμίλου τῶν παιζόντων κατὰ ξυλίνων ὀρωμάτων πρὸς καταστροφὴν αὐτῶν, ὑπερασπιζομένων ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου ὁμίλου· ἡ τέχνη ὅλη συνίσταται, παρὰ μὲν τῶν ἐπιτιθεμένων, ἤτοι τῶν ριπτόντων τὴν σφαῖραν, ὅπως ἐξαπατήσωσι τὸ ὄμμα τοῦ ἀντιπάλου των καὶ δώσωσιν εἰς αὐτὴν διεύθυνσιν, ἣν ἐκεῖνος δὲν ἀναμένει, παρὰ δὲ τούτου ὅπως ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως τῶν τεχνασμάτων τούτων καὶ προφθάνῃ ὅπως διὰ μακρᾶς τινος ξυλίνης πλακὸς, ἣν κρατεῖ ἀποκρούει ἐγκαίρως τὴν σφαῖραν, μετὰ τὴν ἀπόκρουσιν δὲ αὐτῆς, νὰ ὁρμήσῃ εἰς τὸ ἐχθρικὸν στρατόπαιδον, τοῦ ὁποίου ἀρκεῖ νὰ ψαύσῃ τὰ σύνορα ὅπως κερδήσῃ ἕνα ποῦντον τοῦ παιγνιδίου. Τὸ παίγνιον τοῦτο συνδέει οὕτω ἀσκήσεις τῆς δράσεως τῶν μυώνων τῶν χειρῶν, τῶν ποδῶν καὶ ὅλου ἐν γένει τοῦ σώματος.)

***

Ἐπ' ἐσχάτων ὅμως παρεισέδυσαν οἱ ἐπαγγελματίαι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, καὶ βλέπει τις ἀνθρώπους ἔχοντας ἔργον τὸ νὰ περιέρχωνται τὰ διάφορα μέρη ἔνθα ἐξάγονται τοιοῦτοι ἀγῶνες καὶ νὰ ἀποδύωνται εἰς αὐτοὺς χάριν κέρδους. Κατήντησε μάλιστα, ὅταν διεξάγωνται οἱ κρικετικοὶ ἀγῶνες μεταξὺ δύο Πανεπιστημίων, καθ' οὓς κεντᾶται ἡ ἁμιλλα εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, νὰ καταγραφῶσιν ὡς φοιτηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τοιοῦτοι ἐπαγγελματίαι, μόνον καὶ μόνον ὅπως ἐξασφαλίσουν τὴν νίκην κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πάλης.

Ἐπὶ τέλους, τὸ παίγνιον τοῦτο ἀποτελεῖ τέχνην δυσκολωτάτην, εἰς ἣν δὲν δύναται νὰ διαπρέψῃ τις ἂν δὲν καταβάλῃ τὴν δραστηριότητα καὶ ὅλον τὸν καιρόν του. Ἀρχίζει τις νὰ τὴν ἐκμανθάνῃ εἰς ἡλικίαν τεσσάρων ἐτῶν, γυμνάζεται ἐπὶ ἓν τέταρτον αἰῶνος, καὶ δὲν κατορθοῖ νὰ ἐκμάθῃ αὐτὴν εἰμὴ δι' ἐπιμελείας μεγάλης, διὰ πολυδαπάνων καθηγητῶν καὶ διὰ ἀπωλείας πολυτίμου χρόνου. Καὶ κατόπιν, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν πρόκειται νὰ δρέψῃ τις τὸν καρπὸν τόσων κόπων διὰ λαμπρᾶς νίκης, εὑρίσκεται παρηγκωνισμένος πρὸ τοῦ τυχόντος ἀκροβάτου, ὅστις κερδίζει τὴν νίκην ταύτην ἀσφαλίσταται.

Ἀρά γε εἶνε ἄξιον τοῦ κόπου; Καὶ ἂν τὸ Κρίκετ δὲν χρησιμεύει ἐν τῇ πραγματικότητι εἰς ἄλλο τι ἢ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν μυῶν, δὲν ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτο ἄλλα μέσα ταχύτερα καὶ ἁπλούστερα;

***

Κατὰ δεύτερον λόγον, ἔρχεται τὸ παίγνιον τοῦ σφαιρινοῦ ἀσκοῦ (Feotbaff), ὅπερ κατ' ἐξοχὴν παίζηται ἐν τῇ Σχολῇ τῆς πόλεως Bugby: Τοῦτο ἐπαίζετο κατὰ τὸν μεσαιῶνα εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου ὑπὸ τοῦ χυδαιοτέρου ὄχλου, ἐπειδὴ ὅμως συνέβαινον πολλὰ δυστυχήματα, ἀφωρίσθη μὲν ὑπὸ τῆς

Ἐκκλησίας, ἀπηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῆς ἀρχῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου παραδόξως πως ἀνέκυψεν εἰς μέσον καὶ ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ρηθέντος πανεπιστημίου. Γενικὴ κατακραυγὴ ἠγέρθη τότε ἐν ὅλῃ τῇ Ἀγγλίᾳ, ἀλλ' ὡς συμβαίνει πάντοτε, παρουσιάσθησαν καὶ οἱ συνήγοροί του, ἐξαίροντες τὴν ἄσκησιν ὡς ἐξόχως ἀνδρικήν, καὶ ὡς τοιαύτην συνᾴδουσαν πρὸς τὸν ἀνδρεῖον βρεττανικὸν χαρακτῆρα, καὶ, ὡς ἦν ἐπόμενον, κατίσχυσεν ἡ γνώμη τῶν τελευταίων.

Τὸ παίγνιον οὐδὲν ἄλλο εἶνε, ἢ σφαῖρα ἐκ βοείου δέρματος, διαμέτρου ὀκτὼ ἢ δέκα δακτύλων, τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται, διῃρημένοι εἰς δύο ὁμίλους, κακτίζουσι διὰ τοῦ ποδὸς ὅπως τὴν ῥίψουν ὁ εἰς κατὰ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἄλλου· πρὶν ὅμως εἰς τῶν παικτῶν προλάβῃ νὰ δώσῃ τὸ λάκτισμα μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης δυνάμεως, ὁρμῶσιν οἱ ἀντίπαλοι νὰ προφθάσουν νὰ τὸν ἐμποδίσουν· ἐκεῖ συγκροτεῖται τότε πάλη, τίς νὰ πρωτολακτίσῃ τὴν σφαῖραν κατὰ τοῦ στρατοπέδου τῶν ἀντιθέτων, καὶ ἐν τῇ πάλῃ ταύτῃ διαμείβονται ἐνίοτε, ὡς εἰκός, καὶ λακτίσματα κατὰ τῶν κνημῶν αὐτῶν τῶν συμπαικτόρων.

Ἡ βαναυσότης τοῦ παιγνίου τούτου μεθ' ὅλας τὰς γυμναστικὰς ἀρετάς του, εἶνε προφανὴς καὶ δικαίως ὁ γάλλος ἐπικριτὴς ἐπιλέγει: Καλλίτερον εἶνε ν' ἀρήσωμεν τὴν ἄσκησιν αὐτὴν εἰς τοὺς γειτονάς μας, ἕως ὅτου τὴν ἀκριβάσουν καὶ αὐτοὶ ὅσον οἷόν τε ταχέως. (Ἐκ τοῦ παριστινοῦ «Χρόνου»)

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΩΝΟΣ

Ἡ τεραστία τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀνάπτυξις κατὰ τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις ἐν τῇ ἐποχῇ μας, ἐπέδειξε τόσον μικρὰς καὶ ἀνεπαρκεῖς τὰς δυνάμεις ἑνὸς ἀνθρώπου πρὸς οἱανδήποτε γενναίαν ἐπιχείρησιν τοῦ εἴδους τούτου, ὥστε τὸ πνεῦμα τοῦ συνεταιρισμοῦ ἐπεβλήθη ὡς ὑπέροχος ἀνάγκη, καὶ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τοσοῦτον ἐν πάσαις τὰς σχέσεισι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς πολιτικαῖς, ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε. Δικαίως λοιπὸν θὰ ἠδύνατό τις ν' ἀποκαλέσῃ τὴν ἐποχήν μας ἐποχὴν συνεταιρισμοῦ. Δυστυχῶς ὅμως, τὸ τοιοῦτο πνεῦμα ἤρξατο ἐπικρατοῦν ἀπό τινων δεκαετηρίδων, καὶ ἐπὶ λογοτεχνικῶν προϊόντων, ταχέως δ' ἴσως ἴδωμεν καὶ εἰκόνας ἢ ἀγάλματα συνεταιρικῶς ὑπὸ πλειόνων καλλιτεχνῶν ἐπεξειργασμένα, ἢ καὶ μελοδράματα καὶ ἄλλας μουσικὰς συνθέσεις, ὥστε, ὅπως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπιφυλλίδων, καὶ τῶν ἀγγελιῶν δραματικῶν ἔργων καὶ μελοδραμάτων. «Κείμενον ὑπὸ τῶν κυρίων Μ. καὶ Κ.» νὰ γράφηται καὶ «Μουσικὴ ὑπὸ Γ. καὶ Χ.» Οὐδὲν παράδοξον οὐδ' ἀπίθανον ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν βασιλεύει τὸ λογιστικὸν πνεῦμα τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς, διὰ τοῦτο καὶ λογοτεχνικὰ ἔργα ἕνα ἔχοντα πατέρα καὶ δημιουργὸν καὶ ἑνὸς πνεύματος τὴν σφραγῖδα φέροντα, εἶνε τὴν σήμερον λίαν σπάνια· ὁ κόσμος εἶνε συνηθισμένος ἤδη καὶ κατὰ τοῦτο εἰς ἔργα συνεταιρικά, νόθα τέκνα πολλαπλῆς πατρότητος, οὐδὲν κοινὸν ἔχοντα πρὸς τὰ γνήσια καὶ ἀκηλίδωτα προϊόντα μιᾶς ποιητικῆς ἐμπνεύσεως καὶ μεγαλοφυΐας. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ πάντες οἱ φίλοι τῆς ἀληθοῦς ποιήσεως, μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ προθυμίας ἀποδέχονται καὶ ἀναζητοῦσι τὰ μονοκάμωτα ποιητικὰ ἔργα, καὶ μάλιστα τὰ ἔμμετρα, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ σπανιώτερα. Εὐεξήγητον λοιπὸν εἶνε, διὰ τὶ τόσον ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν φίλων τῆς λογοτεχνίας καὶ τῶν λογοκριτῶν, τὸ ἄρτι ἀπὸ σκηνῆς διδαχθὲν πεντάπρακτον δρᾶμα τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ καὶ βουλευτοῦ Μασσαλίας Clovis Hugues μὲ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν «Ὁ ὕπνος τοῦ Δαντῶνος». Τὸ νεοφανὲς ὅμως τοῦτο ἔργον εἶνε ἄξιον προσοχῆς καὶ δι' ἄλλους λόγους, διὰ τὸ θέμα δηλ. αὐτοῦ καὶ τὸν ποιητήν του. Ὁ κ. Clovis Hugues ἦτο μέχρι τοῦδε γνωστὸς μᾶλλον ὡς λυρικὸς ποιητὴς μετρίας ἀξίας, ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἀξιόλογος κατὰ τὴν σημερινὴν σπάνιν τοιούτων ἐν Γαλλίᾳ, τὸ ποιητικόν του δὲ τοῦτο δῶρον συνέτεινεν ὄχι ὀλιγώτερον ἢ τὰ ριζοσπαστικά του πολιτικὰ φρονήματα, ὅπως ἐκλεχθῇ ἐπανειλημμένως ἤδη βουλευτὴς ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του Μασσαλιωτῶν. Εἶνε λοιπὸν τοῦτο τὸ πρῶτον δραματικὸν ἔργον ἀνθρώπου ἀρκετὰ ἤδη γνωστοῦ καὶ ὡς ποιητοῦ καὶ ὡς πολιτικοῦ, ὥστε δικαίως πᾶς τις περιεργάζεται νὰ ἴδῃ καὶ κρίνῃ αὐτά. Ἡ δὲ ὑπόθεσις τοῦ δράματος εἶνε ἱστορική, ἀλλ' εἰλημμένη ἐκ τῆς μεγίστης ἐποχῆς τῆς γαλλικῆς ἱστορίας, ἐκ τῆς μεγάλης γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ δὴ ἐκ τῆς δραματικωτάτης αὐτῆς περιόδου, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος μέχρι τοῦδε ἐπεχείρησε νὰ δραματουργήσῃ, καθ' ὅσον ἡ ὅλη γαλλικὴ ἐπανάστασις εἶνε πλῆρες περιπετειῶν δρᾶμα. Εἶνε λοιπὸν «ὁ ὕπνος τοῦ Δάντωνος» ἱστορικὸν δρᾶμα, ὡς οἱ «Πέρσαι» τοῦ Αἰσχύλου καὶ ὡς πολλὰ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Σαιξπήρου, τὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶχεν ὡς πρότυπόν του ὁ Μασσαλιώτης ποιητής, ἀκομη καὶ κατὰ τὴν διαίρεσιν αὐτοῦ εἰς πέντε πράξεις, ἐνῷ τὴν σήμερον σπανίως ὑπερβαίνουσι τὰς τρεῖς πράξεις τὰ συνεταιρικὰ δραματουργήματα, ἢ οὔτε καν διαιροῦνται εἰς πράξεις ἀλλὰ μόνον εἰς σκηνὰς καὶ εἰκόνας. Εἶνε δὲ ἡ ὑπόθεσις τοιαύτη:

Μετὰ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ πρώτου τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἡγέτου Μιραβώ, ὁ ἐξοχώτατος τῶν διαδόχων του ὑπῆρξεν, ὡς γνωστόν, ὁ Δαντών, ὅστις παραδόξως ὡμοίαζεν ἐκεῖνον κατά τε τὴν ἀσχημίαν τοῦ προσώπου καὶ κατὰ τὸ στεντόρειον τῆς φωνῆς καὶ τὴν ἀνδρικὴν καὶ ἀκατάσχετον ῥητορείαν καὶ κατὰ τὴν τόλμην, μόνον κατὰ τὴν πολιτικὴν φρόνησιν καὶ ἐπινίκειον ὑπολειπόμενος αὐτοῦ. Οὐχ ἧττον δὲ γνωστὸν εἶνε, ὅτι μετὰ τὸν δεύτερον γάμον του ὁ Δαντὼν αἴφνης ἐγένετο χαλαρώτερος καὶ μαλακώτερος, παρημέλει ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ πολιτικὰ καὶ ἐπεδόθη ὅλος εἰς τὴν λατρείαν τῆς ὡραίας καὶ πνευματώδους συζύγου του, ἀπονακρωθεὶς ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτος.

Τοῦτο εἶνε εἶνε ὁ ὕπνος τοῦ Δαντῶνος, τοῦ δεινοῦ τούτου τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως λέοντος,

τὸν ἀπεῖον ὕπνον οἱ ἀντίπαλοι καὶ οἱ φθονηταί του μὲ τὸν περιβόητον Robespierre ἐπὶ κεφαλῆς δὲν ἔλειψαν νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν ἐπιτηδείως, ὅπως διαβάλωσι τὸν ἐκτακτον ἄνδρα ὡς ὕποπτον καὶ δωροδόκον, κατώρθωσαν δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς τοιοῦτος καὶ νὰ ἀποκεφαλισθῇ.

Τὸ ἱστορικὸν λειπὸν τοῦτο γεγονὸς πραγματεύεται ὁ Clovis Hugues ὡς ἔξης· ὡς δευτέραν σύζυγον τοῦ Δαντῶνος παρουσιάζει, ποιητικῇ ἀδείᾳ, ὡραίαν τινὰ καὶ εὐγενῆ καὶ φανατικὴν βασιλόφρονα, τὴν Ἰουλίαν de Valburne, ἥτις ὡς ἄλλη Δισδαιμόνα, ἐκ θαυμασμοῦ ἠράσθη τοῦ ἀσχήμου μὲν ἀλλ' ἐκτάκτου ἐκείνου ἀνδρὸς καὶ κατώρθωσε νὰ συζευχθῇ αὐτόν. Ὁ ἔρως, τὸν ὁποῖον ἡ Σειρὴν αὕτη ἐνέβαλεν εἰς τὸν μεγαλόφωνον ῥήτορα καὶ τραχὺν ἰθύντορα τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπῆρξε τοσοῦτον σφοδρός, ὥστε ὁ τέως ἀμείλικτος καὶ ἄγριος τῶν εὐγενῶν καὶ βασιλοφρόνων διώκτης, ἐξ ἀδυναμίας πρὸς τὴν ἀβρὰν του σύζυγον, ἤρξατο αἴφνης γινόμενος ἡμιερώτερος πρὸς αὐτοὺς καὶ σχεδὸν ἀπεσύρθη τῶν πολιτικῶν, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ κηρυχθῇ φανερὰ κατὰ τοῦ διωγμοῦ των. Τοιοῦτος εἶνε ὁ ὕπνος κατὰ τὸν ποιητὴν ἐξεμεταλλεύθη δὰ τὴν τοιαύτην τοῦ Δαντῶνος κατάστασιν κατ' αὐτοῦ ὁ φθονητὴς τῆς δόξης του καὶ τοῦ ἔρωτός του δικηγόρος Lavaux, κρᾶμα Ἰάγου καὶ Φραγκίσκου Μῶρ, προδοτικὸν ὄργανον τοῦ Robespierre, μεθ' οὗ ἐστήσαν ἐπιτηδειότατα τὴν παγίδα εἰς τὸν φοβερὸν δημαγωγόν, συνέλαβον αὐτὸν ἐν αὐτῇ, καὶ τὸν ἔκαμαν νὰ καταντήσῃ εἰς τὴν λαιμοτόμον καὶ αὐτὸς καὶ ἡ μάγισσα σύζυγός του τὴν Ἰουλίαν.

Ἔχομεν λοιπὸν ἐν τῷ δράματι τούτῳ τὸ μέγα, δραματικώτατον, πολλαχῶς τραγικὸν καὶ πρὸς παράστασιν ἀπὸ σκηνῆς δυσκολώτατον πρόσωπον τοῦ Δαντῶνος ὡς πρωταγωνιστοῦ, ἔπειτα τὸ τῆς ὡραίας καὶ ἀξιολατρεύτου, ἀλλὰ πολιτικιζούσης καὶ ῥαδιούργου Ἰουλίας de Valburne, κρᾶμα Δισδαιμόνας καὶ Ἰουδήθ, καὶ τὸ τοῦ παμπονήρου καὶ φοβεροῦ ῥαδιούργου Lavaux ὡς δευτεραγωνιστῶν πρόσωπα. Ἐκτὸς δὲ τούτων καὶ ἄλλα τριτεύοντα πρόσωπα εὐγενῶν καὶ ἐπαναστατικῶν μετὰ ἱστορικῆς πιστότητος καὶ ἀρκετῆς τέχνης ἠθοποιούμενα, ὥστε τὸ σύνολον παρέχει ἀμυδρὰν, ἀλλὰ πιστὴν εἰκόνα τῆς τότε ἐποχῆς. Παραδόξως δέ, ἐκτὸς τῆς Ἰουλίας Βαλμπεύρν οὐδεμίαν ἄλλην γυναῖκα ἀναμιγνύει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ δράματί του, ἴσως διὰ νὰ καταστήσῃ οὕτως ἐπαισθητότερον τὸν σκαιὸν χαρακτῆρα τῆς μεγάλης μὲν, ἀλλὰ καὶ ἀγρίας ἐκείνης ἐποχῆς. Ἡ δὲ πλοκὴ τοῦ ἔργου, κατὰ μὲν τὰς δύο πρώτας πράξεις βαίνει λυπηρά πως, ἐν τῇ τρίτῃ ὅμως ἐξυψοῦται μεγάλως, ἐν δὲ ταῖς δυσὶ τελευταίαις ἐξακολουθεῖ ἐκτυλισσομένη μετὰ τέχνης διεγειρούσης ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου καὶ τοῦ θεατοῦ. Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ στιχουργία, αἱ ποιητικαὶ εἰκόνες καὶ λαμπραὶ γνῶμαι ἐν τῇ τρίτῃ πράξει εὑρίσκονται πολὺ ἀνώτεραι ἢ ἐν ταῖς λοιπαῖς. Ὁμοιάζει ἡ τρίτη αὕτη πρᾶξις, τὴν τρίτην πρᾶξιν τῆς Μιρόπης τοῦ κ. Δ. Βερναδάκη ὡς πρὸς τὴν ἀξίαν της ἐν τῷ ὅλῳ δράματι. Πολλαὶ δὲ ἀληθῶς ὡραῖαι πολιτικαὶ γνῶμαι καὶ ἰδέαι ὑπάρχουσιν ἐγκατασπαρμέναι ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ κ. Hugues, καὶ μάλιστα ἐν τῇ τρίτῃ πράξει, καλὸν γλωσσικὸν ἔνδυμα περιβεβλημέναι, ὥστε ὡς πολιτικὸν δρᾶμα ἔχει ἔτι μείζονα ἀξίαν. Ἐπὶ θεάτρου διδαχθεὶς ὁ «Ὕπνος τοῦ Δαντῶνος» ἅπαξ μὲν χάριν δοκιμῆς ἐν Παρισίοις, πλεονάκις δὲ ἐν Μασσαλίᾳ, ἤρεσε πολὺ καὶ ἐχειροκροτήθη, διὰ δὲ τὸν σήμερον ἐπικρατοῦντα πολιτικὸν ἀναβρασμὸν ἐν Γαλλίᾳ, τὸ περιεχόμενόν του δὲν δύναται νὰ μὴ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ· φρονῶ ὅμως, ὅτι καὶ ἄνευ τοῦ περιστατικοῦ τούτου τὸ ἔργον τοῦ κ. Hugues καὶ λόγῳ στιχουργικῆς καὶ λόγῳ δραματικῆς τέχνης, εἶνε ὄχι ἀξιοκαταφρόνητον πρεῖον τῆς ἐποχῆς ταύτης, βεβαίως δὲ θέλει δοξάσει αὐτὸν περισσότερον ἢ πάντα τὰ μέχρι τοῦδε ποιητικά του ἔργα. Κ.

ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΑ ΚΑΙ ΑΛΕΞΗΔΙΑ

Τὰ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντα καὶ δευτερεύοντα ταῦτα σκεύη (ἢ ἐνδύματα;) τοῦ ἀνθρώπου, ἐφάνησαν φέτος τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν πλείστων ἐκ τῶν κατοίκων τῆς γῆς, τὰ μὲν πρῶτα τῶν τῆς μέσης Εὐρώπης, ὅπου ἀπὸ δημηνίας, ἀδιακόπως βρέχει καὶ ὅπου ἄνευ ἀλεξιβροχίου οὐδεὶς ὁπωσοῦν ἀξιομαθημένος ὑγιοῦς ἐξῆλθεν, ἔστω καὶ μίαν ἡμέραν, τῆς οἰκίας του, τὰ δὲ δεύτερα τῶν τῆς μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ τῆς μεσημβρινοανατολικῆς Ἀσίας, ὅπου παρέχουν καὶ παρέχουσιν ἀκόμη σωτήριον προστασίαν εἰς τοὺς πλείστους τῶν κατοίκων κατὰ τὰς καυστικὰς μανίας τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπον, ἐξ εὐγνωμοσύνης, νὰ μάθωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν δύο τούτων μερῶν τοῦ σημερινοῦ ἱματισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Οἱ κάτοικοι τῶν θερμῶν μερῶν τῆς γῆς, διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τὰς καυστικὰς τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, ἤρξαντο ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων νὰ κατασκευάζωσιν εἶδος ἀλεξήλιον ἐκ πλατέων φύλλων φοινίκων ἢ ἐκ μακρῶν πτερῶν πτηνῶν, ἐξαιρουμένων ὅμως τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ρωμαίων, οἵτινες ἐθεώρουν τὸ τοιοῦτον ἀνάξιον σκληρομαθημένων καὶ ἐλευθέρων ἀνδρῶν, μόνοις τοῖς ἐκτεθηλυμένοις καὶ ἀβροδιαίτοις Ἀσιάταις ἁρμόζον. Οὗτοι ὅμως εὗρον τὸ πρωτότυπον τοῦτο καὶ εὐάρεστον κατὰ τοῦ καυστικοῦ ἡλίου ὅπλον τόσον καλόν, ὥστε οἱ βασιλεῖς καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχοντες ἤρξαντο νὰ κατασκευάζωσι τοιαῦτα ἐκ πολυτίμων ὑφασμάτων, ὁ δ' ἔμπορος ἐγωϊσμός των τοὺς ἔκαμε ν' ἀπαγορεύσωσι τὴν χρῆσιν τοῦ ἀβροῦ τούτου σκεύους εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ὑπηκόους των, ἡ δ' ἄδεια νὰ φέρωσιν ἀλεξήλιον ἐθεωρεῖτο ὡς ὑψιστον σημεῖον ἡγεμονικῆς εὐνοίας, ὡς μέγα τι παράσημον. Ἐν Κίνᾳ μάλιστα ἐπὶ αἰῶνας τὸ ἀλεξήλιον ἦτο ἐν χρήσει μόνον τοῦ αὐτοκράτορος, ἀργότερα δὲ προσέφερε τοιαῦτα, κεκοσμημένα διὰ λίθων πολυτίμων καὶ εἰς τοὺς ὑπηκόους του, ὅταν

ἤθελε νὰ τιμήσῃ τινὰ ἐξόχως. Τὸ δὲ χρῶμα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ἀλεξιβροχίου ἦτο ποικίλον κατὰ τὸν βαθμὸν τοῦ φέροντος αὐτό. Ὅταν δὲ διήρχοντο οἱ Σίναι ἐνώπιον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀλεξιλίου, τοῦ συμβόλου τούτου τῆς αὐτοκρατορικῆς μεγαλειότητος τοῦ υἱοῦ τοῦ ἡλίου, ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ πίπτωσι κατὰ πρόσωπον εἰς ἔνδειξιν ὑποταγῆς καὶ σεβασμοῦ, ὅπως οἱ Ἑλβετοὶ ἐνώπιον τοῦ γνωστοῦ σκούρου τοῦ αὐστριακοῦ τοπάρχου. ἄλλως ἐτιμωροῦντο αὐστηρότατα.

Ὅτι δὲ ἡ χρῆσις τῶν ἀλεξηλίων εἶνε ἀρχαιοτάτη, ἀπεδείχθη σήμερον ἀρχαιολογικῶς· δι' ἀναγλύφων ἀνασκαφέντων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν Περσῶν πρωτευούσῃ Περσεπόλει καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων παρίστανται δοῦλοι φέροντες ἀλεξήλια ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῶν κυρίων των. Δὲν ἦσαν δὲ οὔτε τόσον μικρὰ οὔτε τόσον ἁπλᾶ, ὡς τὰ σήμερον ἐν χρήσει, ἀλλὰ μέγιστα καὶ πολυώροφα πολλάκις, συχνότατα δὲ καὶ πολυτελείας μοναδικῆς. Ὁ βασιλεὺς τοῦ Σιάμ λ. χ. κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα εἶχεν ἀλεξήλιον μὲ ἐννέα ὀρόφους, ἤτοι συγκείμενον ἐξ ἐννέα διαφόρου μεγέθους ἀλεξηλίων ἐπάλληλα τεθειμένων οὕτως, ὥστε τὸ μὲν πλατύτατον ἦτο τὸ κατώτατον, τὸ δὲ στενότατον τὸ ἀνώτατον [illegible] μῖδος, ἐστηρίζοντο δὲ πάντα ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ στειλεοῦ. Οἱ δὲ ὑπουργοὶ τοῦ βασιλέως μόνον ἑπτάωροφα ἀλεξήλια ἠδύναντο νὰ μεταρίζωνται, οἱ δὲ λοιποὶ μεγιστᾶνες κατὰ τὸν βαθμόν των μετεχειρίζοντο ἀλεξήλια μονώροφα, διώροφα κτλ. μέχρις ἑξαώρόφων. Κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν διεθνῆ ἔκθεσιν τῶν Παρισίων, ἐν τῷ ἰνδικῷ αὐτῆς τμήματι, εἶδον, οἱ ἐπισκέπται της, τεράστιον ἀλεξήλιον διαμέτρου ἑννέα μέτρων, κατασκευασμένον ἐκ τεμαχίων ἐρυθροῦ καὶ μαύρου μεταξωτοῦ βελούδου καὶ κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν σειρητίων, βεβαίως δὲ πολλοὶ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀκροπόλεως», ὅσοι ἐπεσκέφθησαν τότε τὴν ἐν Παρισίοις ἔκθεσιν, ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὸ γιγάντειον ἐκεῖνο καὶ πολύτιμον ἐκεῖνο ἀλεξήλιον.

Μετακομισθὲν εἰς τὴν Εὐρώπην, τὸ ἀλεξήλιον, ἐτροποποιήθη πολλαχῶς ἐπὶ τὸ ἁπλούστερον καὶ εὐχρηστότερον. Πρῶτοι μετεχειρίσθησαν ἐν Εὐρώπῃ ἀλεξήλια οἱ Ἰταλοὶ κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα, ἐκεῖθεν δὲ εἰσήχθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν τῷ 1640. Ἐκ δὲ τοῦ ἀλεξηλίου εὐκόλως καὶ ταχέως ἐγεννήθη διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ κλίματος τὸ ἀλεξιβρόχιον, ἀμφότερα ὅμως δὲν ἐπεκράτησαν εὐκόλως, διότι ἦσαν τότε ταῦτα τόσον μεγάλα καὶ βαρέα, προωρισμένα νὰ σκεπάσωσι περισσοτέρους συγχρόνως, ὥστε εἷς μόνος δὲν ἠδύνατο νὰ φέρῃ τοιοῦτον εὐκόλως καὶ ἐπὶ πολύ. Μόνον ἀπὸ τοῦ 1680 καὶ ἑξῆς ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται ἀλεξιβρόχια (διότι τῶν ἀλεξηλίων ἡ χρῆσις ἐν Εὐρώπῃ δὲν εἶνε τόσον ἀναγκαία) δι' ἕνα μόνον ἄνθρωπον, καὶ τότε αἱ γυναῖκες πρῶται ἔσπευσαν νὰ ἐπωφεληθῶσι τὴν νέαν ἐφεύρεσιν, τὴν μόδαν, καὶ ἤρχισαν νὰ φέρωσιν ἀλεξιβρόχια, οἱ ἄνδρες ὅμως ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη ἐδίσταζον νὰ ἐξέρχωνται μὲ τοιοῦτον σύντροφον, ὅστις καὶ οὐδ' ὄνομα ὡρισμένον εἶχε· διότι μόλις τῷ 1728 ἐβαπτίσθη ἀλεξιβρόχιον (Paraqua - Parapluie). Καθ' ὅλου δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐθεωρεῖτο γελοῖόν πως τὸ νὰ φέρῃ τις ἢ νὰ τίθηται ὑπὸ ἀλεξιβρόχιον· τῷ χρόνῳ ὅμως διὰ τῆς συνηθείας ἐξέλιπε τὸ γελοῖον, ὅπως ἐξέλιπε τοῦτο καὶ ἐκ τῶν μακαρίας μνήμης κρινολίνων καὶ ἐπικωλίων τῶν γυναικῶν τῆς ἐποχῆς μας, ἂν καὶ πολὺ δυσειδεστέρων καὶ γελοίων ἢ τ' θῶα καὶ τόσον χρήσιμα ἀλεξιβρόχια. Οὕτω δὲ, ἡ χρῆσις τῶν προστατῶν τούτων κατὰ τῶν συχνοτάτων καὶ ὀχληρῶν ἐν τῇ βορειοδυτικῇ Εὐρώπῃ βροχῶν, ἤρχισε νὰ γενικεύηται καὶ πολλοὶ μὲν ἐπρομηθεύοντο τοιαῦτα, ἐν ᾧ δύο δι' ὅλην των τὴν ζωήν, διότι κατεσκευάζοντο τότε χονδροειδῆ μὲν καὶ βαρέα, ἀλλὰ καὶ στερεώτατα, ἄλλοι μετεχειρίζοντο τὰ δημόσια ἀλεξιβρόχια Κατὰ τὸν 18ον δηλ. αἰῶνα ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ ὑπάρχωσι δημόσια, ἤτοι κοινῆς χρήσεως ἀλεξιβρόχια, ὅπως ὑπάρχουσι δημόσιαι ἄμαξαι. Ἡ ἀστυνομία ἐξέδιδεν ἀδείας εἰς πτωχοὺς ἀνθρώπους νὰ ἵστανται καθ' ὁδὸν μὲ ἀλεξιβρόχια νυκτὸς καὶ ἡμέρας, διὰ τῶν ὁποίων συνώδευον τοὺς θέλοντας τῶν διαβατῶν ἀντὶ μικρᾶς ἀμοιβῆς, ἵνα τοὺς προστατεύσωσιν ἀπὸ τὴν βροχήν. Σώζονται μάλιστα καὶ πολλαὶ ἀστυνομικαὶ διαταξεις καὶ πολλοὶ ἀστυνομικοὶ κανονισμοὶ περὶ τῶν δημοσίων τούτων ἀλεξιβροχιοφόρων. διότι πολὺ ὡμοίαζον οὗτοι τοὺς ἀμαξηλάτας τῆς Νεαπόλεως καὶ τοὺς λεμβούχους τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ ἐπαγγέλματός των, γινόμενοι συχνότατα αἴτιοι σκανδάλων καὶ ἀφορμὴ παραπόνων ἐκ μέρους τῶν πολιτῶν. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο καὶ δὲν διήρκεσεν ἡ χρῆσις τῶν δημοσίων ἀλεξιβροχίων· διότι ὀλίγοι ἀπεράσιζον νὰ καταφεύγωσιν εἰς τὴν συνοδείαν τοιούτων παστρικῶν συνοδῶν, καὶ μάλιστα τὴν νύκτα, ὥστε οἱ μετερχόμενοι τὸ ἔργον τοῦ ἀλεξιβροχιοφόρου ἐκέρδιζον πολλὰ ὀλίγα καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠραιώθη ἡ τάξις των καὶ εἰς τὸ τέλος ἐξέλιπεν. Ὄχι δ' ὀλίγον συνέτεινεν εἰς τοῦτο καὶ ἡ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τελειοποίησις τῶν ἀλεξιβροχίων, τὰ ὁποῖα ὁλονέν ἐγίνοντο ἐλαφρότερα καὶ εὐθηνότερα, ἄρα καὶ εὐχρηστότερα. Διότι κατ' ἀρχὰς κατεσκευάζοντο τοιαῦτα ἐκ κηροπανίων ἢ παγέων ὑφασμάτων καὶ χονδροειδῆ καὶ βαρέα, ἄνευ οὐδεμιᾶς φιλοκαλίας. Ἐπὶ τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ὅπως πᾶσαι αἱ συνήθειαι καὶ παραδόσεις μετερρυθμίσθησαν, οὕτω καὶ τὰ ἀλεξιβρόχια· διότι ἤρχισαν νὰ κατασκευάζωνται τοιαῦτα ἐξ ὑφασμάτων λεπτοτέρων καὶ ποικίλων τὸ χρῶμα, ἄλλα κόκκινα, ἄλλα κίτρινα κτλ., ἐπὶ δὲ τῆς πρώτης αὐτοκρατορίας, ἤτοι ἐπὶ Ναπολέοντος Α'., συνεθίζοντο κυανᾶ ἢ ποικιλόχρα, μόλις δὲ ἀπὸ τοῦ 1820 καὶ ἑξῆς ἐπεκράτησαν τὰ μαῦρα ἢ ὁπωσοῦν σκοτεινοῦ χρώματος ἀλεξιβρόχια, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ σήμερον ἐν χρήσει. Οὕτω δὲ κατήντησαν ταῦτα ἀναπόφευκτα σχεδὸν σήμερον εἰς πάντα ἄνθρωπον, ἡ δὲ βιομηχανία αὐτῶν ἔλαβε μεγίστην ἀνάπτυξιν. Ἐνῷ κατὰ τὸ 1830 δὲν ὑπῆρχον ἐν Παρισίοις εἰμὴ 100 κατασκευαστὰι καὶ ἔμποροι ἀλεξιβροχίων, τῷ 1850 ὑπῆρχον τοιοῦτοι 303, τῷ δὲ 1880 500 καὶ ἐπέκεινα, ἀναλόγως δὲ βαίνει ἡ αὔξησις αὕτη καὶ ἀλλαχοῦ τῆς βορειοδυτικῆς Εὐρώπης, τὰ δὲ ἀλεξιβρόχια κατήντησαν κατήντησαν καθημερινῶς ἀναπόσπαστοι σύντροφοι, οὐδέποτε σχεδὸν λείποντες ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Παρισινῶν διὰ τὰς ἀδιακόπους βροχάς. Δίκαιον λοιπὸν εἶχεν ὁ Scribe ἐξυμνῶν τὸ ἀλεξιβρόχιον ὡς τὸν πιστότατον τὴν σήμερον καὶ εὐσταθέστατον φίλον τοῦ ἀνθρώπου,

Ami rare et vraiment nouveau
Qui contrairement à l'usage,
Reste à l'écart, lorsqu'il fait beau,
Et reparait aux jours d'orage.

C.

ΑΠΕΡΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

—

Ὁ συνειθισμένος, κατὰ τὰς τελευταίας μάλιστα ταύτας ἑβδομάδας, ν' ἀκούῃ καθ' ἑκάστην περὶ νέων ἀπεργιῶν ἐργατῶν παντὸς εἴδους, ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, ἐν Εὐρώπῃ, καὶ περὶ τῶν ταραχῶν καὶ ἀναστατώσεων, τὰς ὁποίας αἱ ἀπεργίαι αὗται προκαλοῦσι, θὰ ὑποθέσῃ ἴσως, ὅτι πρόκειται καὶ πάλιν περὶ ἀπεργίας τινὸς ἐργατίδων γυναικῶν, οὐδὲ θὰ ραντασθῇ τὴν μέχρι τοῦδε πορείαν καὶ τὰ ποτελέσματα τῆς ἀπεργίας, περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται ἐνταῦθα. Διότι, τοιούτου εἴδους ἀπεργία εἶνε πρᾶγμα μοναδικὸν μέχρι τοῦδε καὶ πρωτάκουστον, ἐπερυλάσσετο δὲ καὶ ταύτης τῆς ἐκπλήξεως ἡ πρωτοβουλία εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν χώραν τῶν ἐκπλήξεων, τὴν Ἀμερικήν.

Πρόκειται δηλ. ἐνταῦθα περὶ ἀπεργίας ὄχι ἐργατίδων, ἀλλὰ γυναικῶν ὡς τοιούτων, περὶ ἀπεργίας δηλ. τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως δοθέντος αὐταῖς προορισμοῦ ἐν ταῖς μετὰ τοῦ ἄρρενος φύλου σχέσεσιν αὐτῶν, τοιαύτην δὲ ἀπεργίαν μόνον ἐν τῇ τοῦ χαριεστάτου Ἀριστοφάνους φαντασίᾳ ἔκαμον πρὸ 2,200 ἐτῶν αἱ ἐκκλησιάζουσαι, καὶ ἄνευ τινὸς ἀποτελέσματος, παρ' ὅλους τοὺς δεινοὺς ὅρκους τῶν συνομοσασῶν· φαίνεται δὲ ὅτι καὶ αἱ σήμερον ἀπομιμηθεῖσαι αὐτὰς πολῖτιδες τῆς νέας ἐν Ἀμερικῇ δημοκρατίας δὲν θὰ ἐπιτύχωσι περισσότερον τῶν Ἀθηναίων γυναικῶν τοῦ Ἀριστοφάνους. οὐδ' εἶνε ἐλπὶς νὰ δείξωσιν αἱ Ἀμερικανίδες μείζονα ἐπιτυχίαν ἐν τῇ ἀποχῇ, ἐκτὸς ἐὰν εἶνε πᾶσαι σεβαστῆς ἤδη ἡλικίας.

Αἱ τελευταῖαι ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς ἀναφέρουσιν, ὅτι ἐν τῇ πόλει Newton τῆς πολιτείας New Ierseg 100 δεσποινίδες καὶ 60 χῆραι ἀπετέλεσαν «ἑταιρίαν ἀναμορφωτικήν», σκοπὸν ἔχουσαν νὰ διορθώνῃ τοὺς ἄνδρας ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ καπνοῦ καὶ τῶν ποτῶν, ὅπως αἱ ἀρχαῖαι Ἀθηναῖαι συνωμότιδες ἐσκόπουν νὰ θεραπεύσωσι τοὺς ἄνδρας των ἀπὸ τὴν μανίαν τοῦ πολέμου. Ὡρκίσθησαν πᾶσαι νὰ μὴ πλησιάσωσιν ἄνδρα καπνίζοντα ἢ πίνοντα οἱαδήποτε ποτὰ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, ὥστε ἡ ἀπεργία αὕτη εἶνε ἀπεργία ἔρωτος, μέχρι τοῦδε δὲ ἐμμένουσιν ἀκράδαντοι εἰς τὴν ἀπόφασίν τ ν. «Ἡ γυναῖκα, λέγουσιν, ἢ κανάταν καὶ καπνοσύριγγα. Μ σος ὅρος δὲν ὑπάρχει. Ὅσοι ἄνδρες δὲν θέλετε νὰ γίνετε κατάξηροι, ἐστερημένοι τοῦ ζωογόνου μετὰ γυναικῶν συγχρωτισμοῦ, πρέπει νὰ θραύσητε τὴν κανάταν, νὰ πετάξητε τὴν πίππαν καὶ τὴν καπνοσάκκουλαν καὶ τότε νὰ προσέλθητε εἰς ἡμᾶς.» Πᾶσαι δὲ αἱ ἀπόπειραι τῶν ἐρωτευομένων ἢ ἐρωτῶλων ἀνδρῶν νὰ μεμεταπείσωσι τὰς σκληρὰς συνωμότιδας ἀπέτυχον οἰκτρῶς. Τί λοιπὸν ἐμηχανεύθησαν οἱ ἄνδρες τῆς Newton ; Ὅπλον ροβερόν, εἰς τὸ ὁποῖον δυσκόλως θ' ἀνθέξωσιν αἱ πρώην φίλαι των μέχρι τέλους.

Ἡμέραν τινὰ τεσσαράκοντα νέοι ἄνδρες, ἱππεύσαντες ἐξῆλθον ἐν σώματι καὶ ἐπιδεικτικῶς τῆς πόλεως καὶ διεσπάρησαν εἰς τὰς πέριξ πόλεις καὶ κωμοπόλεις, τὴν δ' ἐπαύριον συνενωθέντες πάλιν ἐν ὡρισμένῳ μέρει, εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν των πάντες ζευγαρωμένοι μὲ ὡραίας γυναῖκας, ἀστραπτούσας ἐκ χαρᾶς καὶ καπνιζούσας μετὰ τῶν συζύγων των ἐπιδεικτικῶς. Τὰ ζυθοπωλεῖα, καφεῖα καὶ καπνοπωλεῖα σημαιοστολισθησαν πάραυτα πρὸς τιμὴν τῶν πιστῶν των θαμώνων, τὸ ἑσπέρας δὲ καὶ ἐφωταγωγήθησαν, αἱ δὲ συνωμότιδες περίλυποι ἐθεῶντο τὸν θρίαμβον των ἀτιθάσσων ἀνδρῶν ἐκ τῶν παραθύρων των. Ὁ ροβερὸς οὗτος κτύπος ἐν τούτοις δὲν ἀπήλπισε τὰς κυρίας τῆς «ἀναμορφωτικῆς ἑταιρίας,» τοὐναντίον ηὔξησε τὸν ζῆλον αὐτῶν καὶ πλέον παράποτε διακηρύττουσιν, ὅτι θ' ἀποκρούσωσιν ἀσπλάγχνως πᾶσαν ἐρωτικὴν ἀνδρὸς δήλωσιν, ἂν αὕτη ὄζῃ καπνοῦ ἢ κονιὰκ κτλ., θὰ ἀνθέξωσιν ὅμως μέχρι τέλους, ἢ θὰ πάθωσι καὶ αὗται τὸ πάθημα τῶν ἐκκλησιαζουσῶν ; Ἰδοὺ τὸ ζήτημα, τοῦ ὁποίου τὴν λύσιν πολλοί, γνωρίζοντες κατὰ βάθος τὴν γυναικείαν φύσιν καὶ ἐνθυμούμενοι τὸ ποταπὸν ἐκεῖνο «Varium et mutabila femina» ἢ τὸ τοῦ Φραγκίσκου πρώτου, τοῦ μεγάλου γυναικογνώστου τῆς ἐποχῆς του, Souvent femme varie
Bien fou qui s' y fie.»

νομίζομεν ὅτι δύνανται ἀσφαλῶς νὰ προείπωσιν. Ἡμεῖς περιμένομεν νὰ μάθωμεν τὴν ἔκβασιν τῆς παραδόξου ταύτης πάλης ἐκ τῶν ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν θ' ἀργήσωσιν, οὐδὲ θὰ παραλείψωσι ν' ἀναγράψωσιν αὐτήν. Ἄς ἔχωσι λοιπὸν οἱ ἀναγνῶσταί μας ὀλίγην ὑπομονήν.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ
ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε. Μετάφρ. Κ, Ι. Π;ασσᾶ)

(Συνέχεια)

—

Ἡ πρακτικὴ λοιπὸν ἐφαρμογὴ εἶνε ἐν συνόλῳ φιλοσοφικὴ, ἀλλὰ καὶ μεγάλας πλάνας εἶνε ἱκανὴ νὰ ἐπιφέρῃ εἰς εἰδικάς τινας περιπτώσεις. (1)

«Ὡς πρὸς τὰς ἐναντίον τοῦ Μπωδαὶ ἐξινεχθείσας

(1) Θεωρία βασιζομένη ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων ἑ ὸς ἀντικειμένου δὲν δύναται καθ' ὅλα νὰ συμφωνῇ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀντικείμενα ἐρ'

εἰκασίας, ἀρκεῖ νὰ φυσήσῃ τις ἄνωθεν ἵνα τὰς ἐξαφανίσῃ ὅλας. Εἰσέδυσας βεβαίως εἰς τὸν πραγματικὸν χαρακτῆρα τοῦ ἱπποτικοῦ τούτου ἀνδρός· εἶνε ἀξιωματικός, ἔχων τὸ πνεῦμα ἐστιγμένον πολὺ πρὸς τὸ μυθιστορικόν, καὶ τὴν κρίσιν περιωρισμένην. Πᾶς τοιούτου εἴδους ἄνθρωπος δύναται, πρὸ τῶν ὀμμάτων ἀνθρώπων ἐπτῶν καὶ φιλυπόπτων, νὰ θεωρηθῇ ὡς ὕποπτος. Ὁ κ. Μπωβκὶ, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν σημειώσεών σου, ἔτυχεν ἄτομ κάς τινας συνεντεύξεις μετὰ τοῦ ἐκδότου τοῦ Ἀστέρος, ὃν δυσηρέστησε τολμήτας νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην του ταύτην, ὅτι δηλ. μεθ' ὅλας τὰς θεωρίας τοῦ συντάκτου, τὸ πτῶμα πράγματι ἦτο αὐτὴ ἡ Μαρία. «Ἐπιμένει, γράφει ἡ ἐφημερίς, βεβαιῶν ὅτι τὸ πτῶμα εἶνε αὐτὴ ἡ Μαρία, δὲν δύναται ὅμως νὰ προσθέσῃ μίαν ἔτι ἐνδειξιν εἰς ὅσας ἡμεῖς ἤδη ἀνεφέρομεν, ἵνα καταστήσῃ τὴν γνώμην του πιστευτὴν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.» Ὅθεν, χωρὶς νὰ ἐπανερχώμεθα ἐπὶ τοῦ σημείου ὅτι τῷ ἦτο ἀδύνατον, ἵνα ἀκαταστήσῃ τὴν γνώμην του πιστευτὴν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, νὰ παράσχῃ ἐνδείξεις ἰσχυροτέρας τῶν μέχρι τοῦδε γνωσθεισῶν, παρατηροῦμεν ὅτι: εἶνε εὔκολον νὰ νοήσωμεν, ἐν μιᾷ τοιούτου εἴδους περιπτώσει, ἄνθρωπον τελείως πεπεισμένον, καὶ ἐν τούτοις ἀνίκανον νὰ παράσχῃ ἔστω καὶ μίαν ἐνδειξιν ἱκανὴν ὅπως πείσῃ ἕτερον ἄτομον. Οὐδὲν κενότερον τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ταὐτότητα ἑνὸς ἀτόμου ἐντυπώσεων. Ἕκαστος ἀναγνωρίζει τὸν γείτονά του, καὶ ἐν τούτοις, καθ' ὀλιγίστας περιπτώσεις δύναται ὁ πρῶτος νὰ παράσχῃ λόγον τῆς ἀναγνωρίσεως ταύτης. Ἑπομένως, ὁ συντάκτης τοῦ Ἀστέρος δὲν εἶνε δίκαιον νὰ δυσαρεστῆται διὰ τὴν μὴ αἰτιολογηθεῖσαν πίστιν τοῦ κ. Μπωβκί.

«Τὰ ἀφορῶντα λοιπὸν τὸν κ. Μπωβκὶ συμφωνοῦσι μᾶλλον μετὰ τῆς περὶ χαρακτῆρος στρατιωτικοῦ καὶ μυθιστορικοῦ ὑποθέσεώς μου ἢ μὲ τὴν ἐν σχέσει πρὸς τὸ ἔγκλημα ὑπόνοιαν τοῦ ἐφημεριδογράφου. Ἀφοῦ ἀσπασθῶμεν τὴν μᾶλλον εὐνοϊκὴν διὰ τὸν κ. Μπωβκὶ ἑρμηνείαν, δὶν θὰ κοπιάσαμεν πλέον ποσῶς ἵνα ἐξηγήσωμεν τὸ ἐπὶ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου ρόδον· τὸ ἐπὶ τῆς πλακὸς γεγραμμένον ὄνομα Μαρία· τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀτυχῶν γονέων· τὸ ὅτι τοῖς ἀπηγόρευσε νὰ ἴδωσι τὸ πτῶμα· τὴν πρὸς τὴν κυρίαν Β παραγγελίαν νὰ μὴ εἴπῃ τι αὕτη πρὸς τὸν χωροφύλακα μέχρι οὗ ὁ ἴδιος ἐπιστρέψῃ, ὁ Μπωβκὶ· καὶ τέλος, τὴν προφανῆ ταύτην ἀπόφασιν του, νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς οὐδένα ἕτερον ν' ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Μοὶ φαίνεται ἀναμφισβήτητον, ὅτι ὁ Μπωβκὶ ἦτο εἷς τῶν λατρευτῶν τῆς Μαρίας· ὅτι αὕτη τῷ ἔκαμνεν ἐρωτοτροπίας, καὶ ὅτι ἐκεῖνος ἐπόθει νὰ φαίνηται ὅτι ἔχαιρε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ οἰκειότητα αὐτῆς. Οὐδὲν λέγω πλειότερον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ἀφοῦ τὸ προφανὲς τῶν πραγμάτων ἀποκρούει πληρέστατα τὴν περὶ τῆς ἀπαθείας διαβεβαίωσιν τοῦ Ἀστέρος, δι' ἣν οὗτος μέμφεται τὴν μητέρα καὶ τοὺς λοιπούς συγγενεῖς, θὰ προβῶμεν ἤδη ὡς ἐὰν τὸ περὶ ταὐτότητος ζήτημα ἔχει ἐξακριβωθῇ ὁλοτελῶς, πρὸς πλήρη ἡμῶν εὐχαρίστησιν.»

— Καὶ τί σκέπτεσθε, ἠρώτησα τότε, περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς Ἐμπορικῆς;

— Ὅτι ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν εἶνε πολὺ ἀξιολογώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων αἵτινες ἐξηνέχθησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. Τὰ συμπεράσματα τῶν σκέψεών του εἶνε φιλοσοφικὰ καὶ λεπτὰ· αἱ σκέψεις του ὅμως αὗται, εἰς δύο τουλάχιστον μέρη, στηρίζονται ἐπὶ παρατηρήσεως ἀτελοῦς. Ἡ Ἐμπορικὴ θέλει νὰ σημάνῃ ὅτι ἡ Μαρία ἀπήχθη ὑπὸ ὁμάδος ἀθλίων οὐχὶ μακρὰν τῆς θύρας τῆς μητρικῆς αὐτῆς οἰκίας. «Ἀδύνατον νὰ εἰκάσωμεν, λέγει, νεαρὰ γυνὴ γνωστὴ, ὡς ἦτο ἡ Μαρία, εἰς τόσους ἀνθρώπους, διήλθε τρία ὅρια χωρὶς νὰ συναντηθῇ μετά τινος γνωριζοντος αὐτὴν ἐξ ὄψεως.» Ἐνταῦθα ὑπετύπωσε τὴν ἰδέαν ἀνθρώπου ἐγκατεστημένου ἀπὸ πολλοῦ εἰς Παρισίους, πολίτου, οὗτινος αἱ ἐν τῇ πόλει πορεῖαι παντοτε σχεδὸν περιωρίζοντο εἰς ὡρισμένον κύκλον. Γνωρίζει ὅτι ἐκεῖνος σπανίως διατρέχει τὴν ἀπόστασιν δώδεκα ὁρίων ἀπὸ τοῦ γραφείου του, δίχως ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπό τινος. Καὶ συγκρίνων τὴν ἔκτασιν τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ τῶν ἄλλων πρὸς αὐτόν, πρὸς τὰς σχέσεις τῆς μυροπώλιδος, δὲν εὑρίσκει σημαντικὴν μεταξὺ τῶν δύο τούτων διαφορὰν, καὶ φθάνει εὐθὺς εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Μαρία ὤφειλεν ὅσον καὶ ἐκεῖνος νὰ ἦτο ἐκτεθειμένη ἐν ταῖς πορείαις αὐτῆς. Τὸ συμπέρασμα τοῦτο τότε μόνον ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ εὔλογον, ἐὰν καὶ τῆς Μαρίας αἱ πορεῖαι ἦσαν τῆς αὐτῆς, ἢ καὶ αἱ πορεῖαι ἐκείνου, ἀναλλοιώτου καὶ τυπικῆς φύσεως καὶ περιωριζόμεναι ἐν ὡρισμένῳ κύκλῳ. Ἐκεῖνος συχνάζει εἰς τὰ αὐτὰ πάντοτε μέρη, συναντᾶται μετ' ἀνθρώπων οἵτινες, ἐκ τῶν ἀσχολιῶν αὐτῶν, ἀναλόγων πρὸς τὰς ἰδικάς του, προσέχουσιν εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀτόμου του. Ἀλλ' αἱ πορεῖαι τῆς Μαρίας εἶνε φύσεως ὅλως τυχοδιωκτικῆς. Δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὡς λίαν πιθανὸν, ὅτι ἐκείνη διέτρεξεν ὁδὸν πολὺ ἀπέχουσαν ἐκείνων ἐν αἷς συνήθως περιεφέρετο. Ἐν τῷ παραλληλισμῷ τῆς Ἐμπορικῆς μεταξὺ δύο ἀτόμων διατεμνόντων ὁλόκληρον τὴν πόλιν, τότε δύνανται ἕκαστον νὰ συναντήσωσιν ἴσον ἀριθμὸν γνωρίμων, ὅταν αἱ ἀτομικαὶ σχέσεις τοῦ ἑνὸς τούτων ἐξισοῦνται πρὸς τὰς τοῦ ἄλλου. Ἐγὼ, θεωρῶ ὄχι μόνον ὡς ἀπείρως πιθανὸν ὅτι ἡ Μαρία ἠκολούθησεν, ἀδιάφορον καθ' ὁποίαν ὥραν, μίαν οἱανδήποτε τῶν πολυαρίθμων ὁδῶν τῶν ἀγουσῶν ἀπὸ τοῦ μητρικοῦ της οἴκου εἰς τὸν τῆς θείας αὐτῆς, χωρὶς νὰ συναντήσῃ καθ' ὁδὸν γνωστόν τι πρόσωπον, ἔστω καὶ ἐξ ὄψεως γνωρίζον αὐτήν. Ἵνα κάλλιον κρίνωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο, ἵνα τὸ κρίνωμεν ὑπὸ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ φάσιν, ἀνάγκη ν' ἀναλογισθῶμεν τὴν ἄπειρον δυσαναλογίαν τῶν ἐν Παρισίοις σχέσεων τοῦ πλέον γνωστοῦ ἀτόμου, πρὸς τὸν πληθυσμὸν ὁλόκληρον τῆς πόλεως.

«Ἔτι μᾶλλον καταπίπτουσιν αἱ εἰκασίαι αὗται τῆς Ἐμπορικῆς, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν ὥραν ἐν ᾗ ἐξῆλθεν ἡ νεᾶνις. «Ἐξῆλθε τῆς οἰκίας της, λέγει ἡ Ἐμπορικὴ, καθ' ἣν ὥραν αἱ ὁδοὶ βρίθουσι κόσμου.» Ἀλλὰ ποσῶς! Ἦτο ἡ ἑννάτη πρωϊνὴ ὥρα, καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος πλὴν τῆς κυριακῆς, αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως τῷ ὄντι βρίθουσι πλήθους. Τὴν ἑννάτην ὅμως πρωϊνὴν ὥραν τῆς κυριακῆς ἅπαντες ἐν γένει μένουσιν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν, προετοιμαζόμενοι διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Μικρὰ ὀξυδέρκεια ἀρκεῖ ἵνα παρατηρήσῃ τις τὴν ἰδιαζουσαν τῆς πόλεως ἐρήμωσιν ἀπὸ τῆς ὀγδόης μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ἀνὰ πᾶσαν πρωϊνὴν κυριακῆς. Ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς ἑνδεκάτης, αἱ ὁδοὶ μυρμηκιῶσιν ἐκ τοῦ πλήθους, οὐδέποτε ὅμως καὶ ἐν ὥρᾳ τόσον πρωϊνῇ ὡς ἐκείνῃ καθ' ἣν ἐξῆλθεν ἡ Μαρία.

«Ἕτερον μέρος ἔνθα ἡ παρατηρητικότης τῆς Ἐμπορικῆς περιπίπτει εἰς σφάλμα, εἶνε τὸ ἑξῆς: «Τεμάχιον, λέγει, ἀπεσπασμένον ἀπό τινος τῶν ἐσωφορίων τῆς ἀτυχοῦς νεανίδος καὶ ἔχον δύο ποδῶν μῆκος καὶ ἑνὸς πλάτος, περιέβαλλε τὸν λαιμὸν καὶ ἦτο διὰ κόμβου δεδεμένον ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, προφανῶς ἵνα καταπνίγῃ τὰς κραυγὰς τοῦ θύματος. Ἡ πρᾶξις ἐτελέσθη ἀναμφιβόλως ὑπὸ φαυλοβίων, οἵτινες οὐδὲ ρινόμακτρον ἔφερον ἐν τοῖς θυλακίοις των.» Τὸ βάσιμον ἢ μὴ τῆς ἰδέας ταύτης θὰ τὸ ἐξετάσωμεν κατόπιν· ἀλλὰ διὰ τῶν λέξεων, φαυλοβίων οἵτινες οὐδὲ ρινόμακτρον ἔφερον ἐν τοῖς θυλακίοις των, ὁ συντάκτης θέλει νὰ σημάνῃ τοὺς ἐσχάτως τάξεως κλέπτας, ἐν ᾧ αὐτοὶ ἀκριβῶς εἶνε οἱ οὐδέποτε στερούμενοι ρινομάκτρου, καὶ ὅταν ἔτι στερῶνται ὑποκαμίσου. Θὰ συνέβη βεβαίως πολλάκις νὰ παρατηρήσῃς πόσον ἀναπόσπαστον κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη κατέστη τὸ ρινόμακτρον εἰς τὰ ἀχρειέστατα ταῦτα ὑποκείμενα.»

— Καὶ τί πρέπει νὰ σκεφθῶμεν, ἠρώτησα, περὶ τοῦ ἄρθρου τοῦ Ἡλίου;

— Ὅτι ἐὰν ὁ συντάκτης αὐτοῦ ἔγραφε ψιττακὸς, θὰ ἐδόξαζε τὸ γένος του. Ἐπαναλαμβάνει ἁπλῶς ἀποσπάσματα τῶν εἰκασιῶν, ἃς μέχρι τοῦδε ἐξέφερον αἱ λοιπαὶ ἐφημερίδες, συλλέξας αὐτὰ μετ' ἀξιεπαίνου δεξιότητος. «Τὰ ἀντικείμενα, γράφει, μένουσιν ἐκεῖ ἀπὸ τεσσάρων ἢ τουλάχιστον τριῶν ἑβδομάδων, καὶ δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀμφιβάλλωμεν περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ θεάτρου τοῦ στυγεροῦ τούτου ἐγκλήματος.» Τὰ γραφόμενα ταῦτα ὑπὸ τοῦ Ἡλίου δὲν ἀρκοῦσι ποσῶς ἵνα ἀποσοβήσωσι τὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀμφιβολίας μου, καὶ δι' αὐτὸ κατόπιν θὰ τὰς ἐξετάσωμεν λεπτομερέστερον, σχετικῶς πρὸς ἄλλο μέρος τοῦ ζητήματος.

(ἀκολουθεῖ)

ὧν πρόκειται ἑκάστοτε νὰ ἐφαρμόζηται· καὶ ὁ ἐξετάζων τὰ γεγονότα ἐν σχέσει πρὸς τὰς αἰτίας αὐτῶν, χάνει τὴν δυναμιν τοῦ νὰ ἐκτιμᾷ αὐτὰ κατὰ τὰ ἀποτελέσματά των. Οὕτω, ἐκ τῆς δικαιοσυνης ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀποδεικνυεται ὅτι ὁ Νόμος, εὐθὺς ὡς καταστῇ ἐπιστήμη καὶ συστημα, παυει τοῦ νὰ εἶνε ἡ δικαιοσυνη. Δι' πλάναι, εἰς ἃς τὸ κοινὸν δίκαιον περιπιπτει ὡς ἐκ τῆς τυφλῆς ἐπὶ τῶν κανόνων αὐτοῦ προσκολλήσεως, εὔκολον εἶνε νὰ κατασταθῶσιν ὀφθαλμοφανεῖς, ὁπόταν ἐξετάσωμεν ποσάκις ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἠναγκάσθη νὰ παρέμβῃ ἵνα ἀποκαταστήσῃ τὸ πνεῦμα τῆς δικαιοσυνης, ὅπερ εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἀπὸ των τυπων αὐτῆς.— Λανδόρ.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

—

Πέπων. — Εἶνε εἷς τῶν ὡραιοτέρων καρπῶν τῆς ἐποχῆς ταύτης, τὸ πεπόνι, παρὰ τὸν ἄλλον δροσερώτερον ἐκεῖνον τὸν ὑδροπέπονα, ἤτοι τὰ χειμωνικὰ ἢ — ὡς ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλοθι λέγεται — καρποῦζι. Ἀλλ' ὁ πέπων οὐχὶ σπανίως αἰτιολογεῖ καὶ γαστρικὰ ἐνοχλήματα, διὸ καὶ ἐγεννήθη ἡ ἀρχαία ἐκείνη περὶ αὐτοῦ ῥῆσις: «πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου», ἥτις καὶ ἂν ὑποτεθῇ στερουμένη ἀληθείας, χρησιμεύει, τοῦτο μὲν ὡς πρόφασις εἰς τοὺς ποτορίλους, ὅπως τὴν πεπονοφαγίαν συνοδεύωσι δι' οἰνοποσίας χανδόν, τοῦτο δὲ ὅπως καταδείξῃ, ὅτι ἡ χρῆσις τοῦ πεπονίου πρέπει νὰ γίνηται μετά τινος περισκέψεως ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξῆς περὶ αὐτοῦ εἰδήσεων. Τὸ πεπόνι εἶνε ὥριμον ὅταν ὁ μίσχος αὐτοῦ (οὐρὰ) εἶνε μικρὸς, παχὺς, γεύσεως ὑποπίκρου, καὶ ὅταν αὐτὸ τοῦτο εἶνε βαρὺ καὶ ἀντέχει εἰς τὴν πίεσιν. Ἡ ὀσμή του τότε δὲν πρέπει νὰ ἦνε πολὺ ἔντονος, οὔτε ὁ ἦχος ὁ ἀναδιδόμενος, κρουομένου τοῦ καρποῦ διὰ τῶν δακτύλων, ἠχηρός, διότι τοῦτο εἶνε σημεῖον ὅτι ὁ καρπὸς εἶνε ἀκόμη ἄωρος. Ὁ πέπων διατηρεῖται καὶ γίνεται καλλίτερος ἐὰν δρέπεται οὐχὶ ἐντελῶς ὥριμος· ἀλλὰ τὸ νὰ δρέψῃ τις πέπονα εἰς καιρὸν κατάλληλον, εἶνε τέχνη οὐχὶ εὔκολος, ἀφοῦ ἄωρος μὲν εἶνε ἐξυνός, πολὺ δὲ ὥριμος, ἄνοστος. Ὅταν κόπτεται ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, δὲν πρέπει ν' ἀποχωρίζηται τοῦ μίσχου του, διότι χάνει τὸ ἄρωμά του, καὶ καλὸν εἶνε ν' ἀρίνηται πρὸ ἐπὶ 24 ὥρας, ἐπειδὴ οὕτως ἀποκτᾷ γευστικότητα. Ἐν γένει δὲ, σημεῖον καλοῦ πέπονος, εἶνε τὸ νὰ βυθίζηται εἰς τὸ νερό.

Τοιοῦτον πεπόνι καλὸν, καὶ γλυκέως εὔχυμον, καὶ γαργαλιστικῶς ἀρωματικὸν εἶνε, ἀλλὰ δὲν γονεύεται εὐκόλως παρ' ὅλων· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιπάσσηται ἢ δι' ὀλίγου ἅλατος, ἢ μᾶλλον δι' ὀλίγου πεπέρεως — ὅπερ κ' ἐγὼ πάντοτε εὗρον προτιμώτερον — καὶ νὰ συνοδεύηται καὶ ὑπὸ ποτηρίου καλοῦ οἴνου. Ἡμεῖς ἐν Ἑλλάδι τὰ πεπόνια μόνον ὡς ὀπώρας ὠμὰ τρώγομεν· ἀλλαγοῦ ὅμως — λ. χ. ἐν Ἰταλία — τὰ μαγειρεύουσι μετὰ ζωμοῦ κρέατος, ὠῶν, γάλακτος, τυροῦ κ. λ. Τοὺς φλοιοὺς των πάλιν, ἀφαιρέσαντες τὴν ἔξω τραχεῖαν ἐπιδερμίδα, συσκευάζουσι μετὰ μέλιτος, ἢ ὄξους τουρσοειδῶς, καὶ τοὺς τρώγουσι καὶ αὐτοὺς! Ἀκόμη καὶ ἀποξηραίνουσιν εἰς φέτας τὰ πεπόνια, καὶ τὸν χειμῶνα διὰ ζέοντος ὕδατος μαλακύνουσι καὶ τρώγουσιν. Ἀλλ' ἐγὼ νομίζω — καὶ πιστεύω ὅτι συμφωνεῖ πᾶς ἀναγνώστης μου — ὅτι καλλίτερον πάντων τρώγομεν ἡμεῖς τὰ πεπόνια, κ' εὐχόμεθα ὅμοιος νὰ τὰ χωνεύσωμεν, κλείω τὴν σημείωσιν ταύτην, προσθέτων καὶ τὴν ἱστορικὴν πληροφορίαν, ὅτι τὰ πεπόνια ἐν Γαλλίᾳ ἄλλοτε ἐχρησίμευον μόνον πρὸς τροφὴν τῶν ἡμιόνων, καὶ ὅτι ὁ Πάπας Παῦλος ὁ Β'. ἀπέθανεν ἐκ δυσπεψίας... πεπονικῆς!

Ρεκλάμα. — Εἶδον πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὴν Δ' σελίδα μιᾶς μεγάλης γερμανικῆς ἐφημερίδος, τί νομίζετε; Πλήρη ἴσως ὅλην, μιᾶς καὶ μόνης μεγάλης ρεκλάμας μὲ ποικιλίαν στοιχείων καὶ κοσμημάτων καὶ σχημάτων καὶ πομφολυγωδῶν λέξεων, ὡς ἡ τῶν τροχίσκων Γκερωδέλ, ἡ τοῦ Sapol Μπερτέλλι, ἥτις εἶνε ἡ τοῦ εἴδους τερατωδεστέρα, ὡς θ' ἀποδείξω παρατιθεὶς αὐτὴν εἰς τὸ προσεχές μου «Ἀπ' ὅλα»; Τίποτε τοιοῦτον: Ἡ σελὶς ἦν ὅλη ὡς πάλλευκος λαιμὸς κυκνοτραχήλου Σαξωνίδος καλλονῆς, μόνον δ' εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἀνεγινώσκοντο διὰ στοιχείων λεπτοτάτων τάδε: — «Ὁ οἶκος Χίγκελ καὶ Σα, πωλῶν οἴνους ἐγχωρίους καὶ ξένους εἰς βαρέλια καὶ φιάλας, ἐν ὁδῷ Ἑένης No 321, δὲν ἔχει ἀνάγκην καταχωρήσεων χάριν ρεκλάμας! Μόνον ἕνα συνδράμῃ τὸν τύπον, ἐπλήρωσεν ὅλην αὐτὴν τὴν σελίδα!» Ὦ Χίγκελ καὶ Σα, διατὶ νὰ μὴ ἦσθε καὶ ἐδῶ μὲ τῆς φοβερᾶς σας αὐταῖς ρεκλαμοεπινοήσεις!

✣

Μυῖαι. — Ὅσοι ἔχετε ὑπομονήν, ἀναγνώσατε, τοὺς κατωτέρω ἀριθμοὺς περὶ πολυτοκίας μυιῶν, οὓς ἐντομολόγος τις εἶχεν ἄρτι τὴν ὑπομονὴν νὰ ὑπολογίσῃ, καὶ θαυμάσατε: Ἐν εὐνοϊκαῖς ἀτμοσφαιρικαῖς συνθήκαις, ἡ μυῖα παράγει μέχρις 6 γεννεῶν, τίκτουσα 80 ὠάρια ἑκάστοτε. Ὑποτιθεμένου, ὅτι τὸ ἥμισυ τούτου τοῦ ποσοῦ παράγει θήλεα, ἔχομεν 40 τοιαῦτα κατὰ τὴν ἀ. γεννεὰν, ἅτινα κατὰ τὴν β'. θὰ γεννήσωσιν 80 ὠάρια ἕκαστον, ὅ ἐστι 3,000 μυῖας, ὧν 1500 θήλειαι. Ὑπολογίζοντες κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ διὰ τὸν γ'., δ'. καὶ ε'. γεννεὰν, εὑρίσκομεν ὅτι πᾶσα μυῖα, μετὰ πάροδον ἑνὸς ἔτους δύναται νὰ ἔχῃ 8 δισεκατομμύρια καὶ 192 ἑκατομμύρια ἀπογόνων! Ὦ! καὶ νὰ τοὺς ἐγνώριζεν αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς ὁ ἀστειότατος ἐκεῖνος Λουκιανός, ὅταν ἔγραφε τὸ χαριέστατον ἐκεῖνο του «Μυῖας ἐγκώμιον». πόσα ἄλλα ξεκαρδιστικὰ ἀπὸ γέλοια λόγια θὰ ἔγραφεν ἀκόμη εἰς αἶνον τοῦ μικροῦ ἐντόμου, δι'ὃ οἱ πλείονες ἀγνοοῦσιν ἴσως, ὅτι ὑπάρχει ἐγκώμιον καὶ τόσῳ λαμπρὸν, καὶ μάλιστα τοῦ Λουκιανοῦ!

✣

Μουσική. — Διὰ τὴν Opéra Comique τῶν Παρισίων ὁ Μασενὲ ἐπεράτωσε πρὸ μικροῦ νέον του ἔργον. Οἱ στίχοι ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ Blon, συγγραφέως τοῦ Sygurd καὶ τοῦ Gramnet, τοῦ δημοσιογράφου, τοῦ μεταφράσαντος τὸν «Ὀθέλλον» διὰ τὸ Ὠδεῖον. Ὁ τίτλος τοῦ νέου ἔργου εἶνε Esclarmonde, ἡ δὲ ὑπόθεσις ἀνέρχεται εἰς τὸν α'. αἰῶνα μ. Χ. καὶ ἀνελίσσεται ἐν μέρει εἰς τὸ Βυζάντιον, κ' ἐν μέρει εἰς τὴν Γαλατίαν· παρασταθήσεται δὲ τοῦτο τὸν προσεχῆ χειμῶνα εἰς τὴν Opéra-Comique, καὶ εἶτα καὶ εἰς Ἀμερικήν. Μετὰ τὸ ἔργον τοῦτο, ὁ Μασενὲ προτίθεται νὰ κλείσῃ τὸ δαψιλῆ μουσικόν του στάδιον διὰ δύο ἄλλων ἔργων μουσουργῶν, πρῶτον μὲν τὴν «Κίρκην», κατὰ ποίησιν τοῦ Σαρδοῦ, ἀντληθεῖσαν ἐκ τῆς ἰδικῆς μας Ὀδυσσείας τοῦ Ὁμήρου, κ' ἔπειτα «Τὸ σφάλμα τοῦ Ἀββᾶ Μουρὲ» κατὰ ποίησιν τοῦ Ζολᾶ.—Αὗται αἱ περὶ μουσικῆς κάποτε κάποτε σημειώσεις, ἔχουν, ἐλπίζω, τὸ ἐνδιαφέρον των, ἰδίως διὰ τὰς φιλομούσους ἀναγνωστρίας, ὧν χάριν, ὀλίγαι καὶ αὗται, παρενείρονται εἰς τὰ «ὅλα» ταῦτα.

✣

Pall Mall Gazette. —Ἐξακολουθῶ τὰς γενεαλογικὰς σημειώσεις περὶ τῶν σπουδαιοτέρων παγκοσμίων ἐφημερίδων, ὡς ἤρχισα ἐν ἡγουμένῳ τινὶ φύλλῳ τῆς «Φιλολογικῆς». Ἡ ἄνω λοιπὸν ἀγγλικὴ τοῦ Λονδίνου ἐφημερὶς, ἱδρύθη τῷ 1865, καὶ ὀφείλει τὴν εὐτυχίαν της εἰς τὸν διάδοχον διευθυντὴν Φρειδ. Γκρήβουδ, ὅστις τὴν ἐγκατέλιπε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν τῆς Saint James Gazette, περὶ ἧς βραδύτερον. Ἐκτυπουμένη διαυγέστατα εἰς 8 σελίδας, ἐπ' ἀνοικτοχρόου χάρτου, ἐπωλεῖτο ἀντὶ 2 πεννῶν μέχρι τοῦ 1882, ὁπότε διαγωνιζομένη πρὸς τὴν Saint James, ὑπεβίβασε τὴν τιμὴν εἰς μίαν πέννναν. Ριζοσπαστικὴ, ἀνεξάρτητος, θαρραλέα, ζητεῖ ἀπλήστως τὴν περιεργοτάτην εἴδησιν, καὶ τὸ πολιτικὸν σκάνδαλον· καίπερ δὲ γραφομένη—ὡς τῇ προμετωπίδι της σημειοῖ—ὑπὸ τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν καὶ διὰ τ ζ ε ν τ λ ε μ α ν, μεταχειρίζεται ὕφος δριμὺ καὶ πολεμικόν, ὡς ἐμαρτύρησαν τὰ διαβόητα ἐκεῖνα ἐπὶ τῆς Λονδινικῆς διαφθορᾶς ἄρθρα της, τ' ἀνατυπωθέντα ὑφ' ὅλων τῶν ἐφημερίδων τοῦ κόσμου, καὶ ὧν χάριν τόσῳ κατέστη περιζήτητος, ὥστε ἀντίτυπά της ἐπωλήθησαν καὶ ἀντὶ 2 λιρῶν στερλινῶν. Δημοσιεύει καθ' ἡμέραν σχεδὸν, εἰκόνας καὶ γελοιογραφίας ἐπικαιροτάτας, καὶ εἶνε μία ἐκ τῶν μᾶλλον κερδαινουσῶν ἐφημερίδων τοῦ Λονδίνου διὰ τῶν καταχωρήσεων, ἐκδιδομένη εἰς 85,000, κατὰ μέσον ὅρον, ἀντιτύπων καθ' ἑκάστην.

✣

Συμβουλή. — Ἂν καὶ ὀλίγον βραδέως, ὑπενθυμίζεται ταῖς κυρίαις, ὅτι ἡ κίτρινη ἐκείνη κηρωτὴ σκούρια, ἣν ἀκαλαισθήτως φοροῦσιν ἐν τοῖς θαλασσίοις λουτροῖς, εἶνε ἀνθυγιεινὴ, προκαλοῦσα συμφόρησιν καὶ ἡμικρανίαν, διότι τὸ αἷμα συρρέει εἰς τὴν μὴ βρεχομένην κεφαλήν. Καλλίτερον εἶνε νὰ βρέχηται ἡ κεφαλὴ ὅλη, καὶ μετὰ τὸ λουτρὸν ἡ κόμη νὰ πλύνεται διὰ γλυκέος ὕδατος καλῶς, καὶ εἶτα νὰ ἐπιπάσσηται διὰ καλῆς πούδρας, τοῦθ'ὅπερ καὶ τρέφει αὐτήν. Οἱ ἄνδρες καὶ τὰ παιδία, πρέπει νὰ βουτῶσι συχνότερον τῶν κυριῶν τὴν κεφαλήν. Χ. Θ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

—

Ἐν Λυὼν τῆς Γαλλίας, κατὰ τὴν μικρὰν ὁδὸν τῆς Βελλόρτης κατοικοῦσιν οἱ σύζυγοι Χ., οἵτινες μέχρις ἐσχάτων διῆγον βίον μακάριον ἐν ἀμοιβαίᾳ ἀγάπῃ καὶ ἀφοσιώσει. Τελευταίως ὅμως, ὁ ἀνὴρ ἤρχισε νὰ καλοβλέπῃ νεαράν τινα γειτονοποῦλάν του, μετὰ τῆς ὁποίας δὲν ἤργησε νὰ κάμῃ ἐρωτικὰς σχέσεις. Ἡ ἀτυχὴς σύζυγός του, ὑπέθετε μὲν τοιοῦτό τι διότι ἔβλεπεν ἑαυτὴν ἀμελουμένην καὶ τὸν σύζυγόν της ὄχι τόσον θερμὸν ὡς πρότερον, δὲν εἶχεν ὅμως καμμίαν χειροπιαστὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀπιστίας του, διὸ περιωρίζετο εἰς παράπονα καὶ εἰς δάκρυα, συγχρόνως ὅμως κατεσκόπει εν αὐτόν. Ἡμέραν τινὰ λοιπὸν, τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην, συνέλαβε τὸν σύζυγόν της ἐν ἐρωτικῇ διαχύσει μὲ τὴν ἀντίζηλόν της, χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸν, ὁρμᾷ κατὰ τῆς καταστρεφούσης τὴν συζυγικήν της εὐδαιμονίαν καὶ τὴν δαγκάνει τόσον δυνατὰ εἰς τὴν ῥῖνα, ὥστε ἀπέκοψεν αὐτήν. Ἂν σ' ἀρέσκῃ τώρα, ἀγάπα την, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν κατατρομαγμένον σύζυγόν της.

Μέχρι τοῦδε τὸ βιτριολιον ἦτο τὸ σύνηθες ὅπλον τῶν ἀντιζήλων. Ἰδοὺ τώρα ὅτι ἤρχισαν νὰ τίθενται εἰς ἐνέργειαν καὶ οἱ ὀδόντες, δὲν εἶνε δὲ ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν γίνεται τοιαύτη αὐτῶν χρῆσις· ἐν τῇ αὐτῇ πόλει πρὸ δύο μηνῶν, κατέφαγε τὴν ῥῖνα τῆς γυναικός του ἐξαπατώμενος σύζυγος, οὐδεμία δ' ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἄλλοι ἀτυχεῖς ἐν τῷ ἔρωτι θὰ μεταχειρισθῶσιν εἰς τὸ ἑξῆς τὸ τόσον πρόχειρον καὶ τόσον δραστικὸν ὅπλον τοῦτο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΕΝΟΣ ΚΑΠΝΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

—

Ὁ κ. Φήλδ, ἐκ Σθάτωθ, ἐν Κίνᾳ, ἐπιστέλλει εἰς τὴν Θεραπευτικὴν Ἐφημερίδα τῆς 16ης Ἰουλίου τὴν ἀφήγησιν τῶν πειραμάτων αὐτοῦ ὡς καπνιστοῦ τοῦ Χασίς.

Ἐν ἔτει 1868 ὁ συγγραφεὺς κατῴκει ἐν Σιάμῃ καὶ βλέπων τὴν χρῆσιν τῆς οὐσίας ταύτης λίαν διαδεδομένην, ἀπεφάσισε νὰ τὴν δοκιμάσῃ καὶ αὐτός. Ἐκάπνισε λοιπὸν τὰ ἄνθη τῆς ἰνδικῆς καννάβεως ἐν τινι πίππᾳ, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ καπνίζῃ μεθ' ὅλην τὴν δριμύτητα τῶν παραγομένων ἀτμῶν, μέχρις ὅτου ἠισθάνθη μεγάλην εὐδαιμονίαν Τότε ἀφῆκε τὴν πίππαν. Μετά τινας στιγμὰς ἠσθάνθη ἑαυτὸν διπλοῦν. Διέμενεν ἐν πλήρει συνειδήσει τῆς ἀληθοῦς καταστάσεώς του, γιγνώσκων ὅτι εἶνε ἐξηπλωμένος ἐν τινι καλύβῃ, τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας, μεθύσας ἐκ χασίς. Ὁ ἄλλος αὐτοῦ ἐγὼ (διότι, ὡς εἴπομεν, ἠισθάνετο ἑαυτὸν διπλοῦν) ἦτο ἐντὸς εὐρέος οἰκοδομήματος, κατεσκευασμένου ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, πεφωτισμένου διὰ φωτὸς λαμπροῦ καὶ συνάμα μαλθακοῦ εἰς τὴν ὅρασιν, καὶ πάντα τὰ περὶ αὐτὸν ἦσαν καλλονῆς ὑπερβαινούσης πᾶσαν φαντασίαν Ἠισθάνετο χαρὰν ἀτελεύτητον, καὶ αἴφνης, ἐνόμισεν ὅτι ἦτο εἰς τοὺς οὐρανούς. Ὁ διπλασιασμὸς ἔπαυσεν ἀμέσως, καὶ ἔπειτα, μετά τινας στιγμὰς ἐπανῆλθεν. Ὁ ἀληθὴς ἄνθρωπος εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ σπασμῶν μυϊκῶν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, οἱ ὁποῖοι ὡς παρετήρησεν, ἦσαν τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ, ὃν εἶχον αἱ κραυγαὶ τῶν νησῶν κάτωθεν τοῦ παραθύρου. Ὁ δεύτερος ἑαυτόστου εἶχε μεταβληθῆ εἰς μουσικὸν ὄργανον θαυμάσιον, τὸ ὁποῖον παρῆγεν, ὑπὸ ἐξαίσιον ρυθμὸν καὶ μὲ ῥθόγγους γλυκυτάτους, μελῳδίαν ἔκστατον Κατόπιν ὁ ὕπνος ἐπῆλθε, καὶ τὰ πάντα ἔλαβον τέρας. Δεκαπέντε ἡμέρας βραδύτερον, προέβη εἰς νέον πείραμα Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ἐγρήγορσις καὶ ὁ ὕπνος διεδέχθησαν ἀλλήλα μετὰ τόσης ταχύτητος καὶ τόσον συνεχῶς, ὥστε κατήντησε νὰ τὰ συγχέῃ Τὸ δίδυμον αὐτοῦ ἐγὼ ἠισθάνετο, ὅτι ἦτο θάλασσα δροσερὰ καὶ μυκωμένη ὑπὸ τῆς θωπείας τῶν ἀνέμων· κατόπιν ἤπειρος πιστεύουσα ὅτι ζῇ εἰς ἑκάστην ῥίζαν φυτοῦ, καὶ αἰσθανομένη μετὰ χαρᾶς ἐκστατικῆς. Κατόπιν πάλιν ὁ ὕπνος. Ἔνα μῆνα βραδύτερον, ὁ συγγραφεὺς ἐπανήρχισεν. Ἐλάπτισε δόσιν διπλῆν, καθήμενος πρὸ τῆς τραπέζης του, μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον ἀνὰ χεῖρας, ὅπως σημειώσῃ τὰς ἐντυπώσεις του Τὴν φορὰν ταύτην ἔχασε τὸ συναίσθημα τοῦ χρόνου εἰς βαθμὸν ἀπίστευτον Ἠγέρθη ὅπως μεταβῇ καὶ κλείσῃ θύραν τινὰ, καὶ τῷ ἐφάνη, ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη διήρκεσεν ἑκατομμύρια ἐτῶν. Μετέβη ὅπως καθησυχάσῃ κύνα ἐξωργισμένον, καὶ ἐπιστρέφων ἐνόμισεν, ὅτι ἄπειρα ἔτη τῆς ἡλικίας του διέρρευσαν. Ἐν τούτοις, τὸ διάστημα ἐτήρει δι' αὐτὸν τὰς κανονικὰς διαστάσεις του Ἠσθάνετο θορυβώδη διέγερσιν ἰδεῶν, αἵτινες συνωθοῦντο εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ἐπίστευεν, ὅτι τόμους ἀτελευτήτους ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ γράφων αὐτάς. Δὲν ἦτο πλέον μονὸς ἢ διπλοῦς, ἀλλὰ πολλαπλοῦς. Ἡ ἀτομικότης του διηρεῖτο εἰς πλεῖστα ἐγὼ σύγχρονα καὶ ζῶντα, ἀσχολούμενα εἰς διαφόρους καὶ ποικιλωτάτας ἐργασίας. Δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ τὴν ἰδέαν οὔτε μιᾶς λέξεως, καθότι αὕτη ἀμέσως ἀπεδιώκετο ὑπὸ ἑτέρας. Καὶ αἱ σκέψεις του διεδέχοντο ἀλλήλας μετὰ ταχύτητος καταπληκτικῆς. Αἱ ὀλίγαι λέξεις τὰς ὁποίας ἠδυνήθη νὰ γράψῃ, δὲν σημαίνουσι τίποτε.

Ὁ συγγραφεὺς ἐσταμάτησεν ἕως ὀλίγον τὰ πειράματά του, ἕνεκα τῶν κακῶν ἀποτελεσμάτων τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἐπὶ τῆς ὑγείας του ἡ παράτασις τῆς χρήσεως τοῦ Χασίς.

ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΘΑΥΜΑΣΤΟΙ

—

Ἐν τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ἐσχάτως ἔλαβον κακαπληκτικὴν τελειοποίησιν, εἶνε οἱ διὰ πετρελαίου λαμπτῆρες, οἵτινες πρότερον τοσα εἶχον ἐλαττώματα καὶ τόσας βλάβας ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐπιφέρωσιν.

Τὴν σήμερον τόσον τέλειοι κατέστησαν οὗτοι, ὥστε πολλοὶ προτιμῶσιν αὐτοὺς τοῦ ἀεριόφωτος. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ λαμπτῆρες οὓς ἐφεῦρεν ὁ Βέλγος καταστηματάρχης Σεπούλχερ· τὸ φῶς αὐτῶν ἔχει ἔντασιν, ποῦ μὲν, 40 κηρίων, ποῦ δὲ, 60 ἢ 90, ἡ δὲ ἐκπεμπομένη φλὸξ εἶνε ἀβλαβὴς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν ἀναδίδει ποσῶς καπνὸν, χάρις εἰς τὸν ἐσωτερικὸν τοῦ λαμπτῆρος μηχανισμόν. Εἶνε ὅλως ἀκίνδυνος, προσέτι δὲ καὶ λίαν οἰκονομικὸς, μὴ καίων ἢ 2 3|4 γραμμ. πετρελαίου καθ' ὥραν.

Τοιούτους λαμπτῆρας εὑρίσκει τις καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Αἰόλου, 216, καταστήματι τοῦ κ. Κωνστ. Βάρδακα.

Ἀρκοῦσα ἔνδειξις περὶ τῆς τελειότητος τῶν λαμ-

πτήρων τούτων, εἶνε ὁ σὶρ Φριδ. Ἄβελ ἐν τῇ «Αὐτοκρ. Ἀκαδημίᾳ τοῦ Λονδίνου» κπεκάλεσεν αὐτοὺς «τοβαρὰν ἐπιστημονικὴν ἐφεύρεσιν» καὶ ὅτι ἔχουσι βραβευθῇ εἰς πλείστας Εὐρωπαϊκὰς Ἐκθέσεις.

ΠΟΙΚΙΛΑ

—

·· Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀγγλικοῦ τμήματος τῆς ἁλιείας, ἡλιεύθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ τῷ 1887 τόννοι ἰχθύων 301,000, τῷ 1886 δὲ οἱ ἁλιευθέντες ἰχθῦς ἀνῆλθον εἰς 320,000 τόννους.

·· Ἡ Ἀμερικανικὴ Φιλοσοφικὴ Ἑταιρεία εἶχε συστήσει εἰδικὴν ἐπιτροπείαν πρὸς μελέτην τῆς ἐπιστημονικῆς ἀξίας τῆς βολαπυκικῆς γλώσσης. Ἡ ἐπιτροπεία αὕτη ὑπέβαλεν ἔκθεσιν, δημοσιευθεῖσαν ἐν ἐκτάσει ἐν τῇ Φύσει τῆς 9ης αὐγούστου 1888, ἧς ἰδοὺ περιληπτικῶς τὸ συμπέρασμα: Μία γλῶσσα διεθνὴς θὰ ἦτο ἀδιαφιλονεικήτως ἀληθὲς εὐεργέτημα. Ἡ γλῶσσα αὕτη ὤφειλε νὰ εἶνε καθαρῶς φωνητική, καὶ νὰ πηγάζῃ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν Ἀριανῶν γλωσσῶν. Ἡ γραμματική της ὤφειλε νὰ εἶνε λίαν ἁπλῆ· ἀλλ' ἡ βολαπὺκ δὲν πληροῖ πάντας τοὺς ὅρους τούτους. Ἡ ἐπιτροπεία προτείνει τὴν σύγκλησιν διεθνοῦς συνεδρίου ἐν Λονδίνῳ ἢ ἐν Παρισίοις, ὅπως σχηματίσῃ μίαν διεθνῆ γλῶσσαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐκτεθεισῶν ἀρχῶν.

·· Ἡ μᾶλλον διαδεδομένη γλῶσσα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ Κινεζική, ὁμιλουμένη ὑπὸ 400 ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Κατόπιν ἔρχεται ἡ ἰνδικὴ γλῶσσα, ὁμιλουμένη ὑπὸ 100 ἑκατομμυρίων· ἡ ἀγγλική, σχεδὸν ὑπὸ 100 ἑκατομμυρίων, ἡ γερμανικὴ ὑπὸ 57 ἑκατομμυρίων, καὶ ἡ ἱσπανικὴ ὑπὸ 47 ἑκατομμυρίων.

·· Ὑπάρχουσιν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς περίπου 156,000 μίλλια σιδηροδρόμων, δηλαδή, σχεδὸν τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης ἐκτάσεως τῶν σιδηροδρόμων τοῦ κόσμου. Ἐστοίχισαν 45 δισεκατομμύρια, καὶ ζῶσιν ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τὸ ἓν ἑκατομμύριον ἀνθρώπων. Ὁ μεταφέρων τοὺς περισσοτέρους ἐπιβάτας σιδηρόδρομος εἶνε ὁ μητροπολιτικὸς τῆς Νέας Ὑόρκης, ὅστις κομίζει 525,000 ἐπιβάτας καθ' ἑκάστην, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁλικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ταξειδιωτῶν, μόλις εἷς ἐπὶ δέκα ἑκατομμυρίων ἀποθνήσκει ἐκ δυστυχήματος.

·· Πειράματα ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν Ρωσσίᾳ πρὸς στεφεοποίησιν τοῦ πετρελαίου, ὅπως καταστῇ οὕτως ἡ μεταφορὰ αὐτοῦ οἰκονομικωτέρα καὶ ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνος. Κατὰ τὸν κ. Κάουφμαν, μέσον ἁπλούστατον ἐφευρέθη, ὅπως ἐπενέγκῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀρκεῖ νὰ βράσῃ τὶς τὸ πετρέλαιον, καὶ νὰ προσθέσῃ κατόπιν 1—3 τοῖς 0/0 σάπωνα. Ὁ σάπων διαλύεται ἐντὸς τοῦ πετρελαίου, καὶ τὸ μίγμα, ἀποψυχόμενον, σχηματίζει οὐσίαν ἔχουσαν τὸ ἐξωτερικὸν ἁμμοκονίας καὶ τὴν σκληρότητα στέατος πεπηγμένου. Ἡ ὕλη αὕτη δὲν ἀνάπτει εὐκόλως, καὶ καίεται βραδέως καὶ ἄνευ καπνοῦ, παράγουσα πολλὴν θερμότητα. Ἀφήνει μίλλαν κατακάθισμα σχεδὸν 2 0/0.

·· Ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις παρεδέξατο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της νέαν μυδραλιοβόλον, παρουσιασθεῖσαν αὐτῇ παρὰ τοῦ κ. Χιράμ Μαξίμ, ἧς αἱ δοκιμαὶ ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν τῷ πολυγώνῳ τοῦ Στέϊνφελδ. Κατὰ τὸ διάστημα τῶν δοκιμῶν τούτων, ὁ κ. Μαξίμ ἀπέδειξε τὴν ἀκρίβειαν τῆς βολῆς τοῦ ὅπλου του, γράψας ἐπὶ τοῦ σήματος διὰ βολῶν τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Διευθύνων μόνος του τὰς βολάς, ἐξ ἀποστάσεως 600 μέτρων κατώρθωσεν ἐντὸς τεσσάρων λεπτῶν νὰ γράψῃ τὸ ὄνομά του διὰ χαρακτήρων ἀρκετὰ κανονικῶν καὶ ἀρκετὰ μεγάλων, ὥστε νὰ θεῶνται εὐκόλως μακρόθεν.

·· Ἡ χρῆσις τῆς ἄνευ καπνοῦ πυρίτιδος ἀρχίζει νὰ γενικεύηται εἰς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς στρατούς. Αἱ εἰδικαὶ ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν, ὅτι κατασκευάζεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐν Ἀγγλίᾳ σημαντικὴ ποσότης ἐκ τῆς πυρίτιδος ταύτης, ἥτις ἐδοκιμάσθη μετ' ἐπιτυχίας, διατηρεῖ δὲ τὰς ἰδιότητάς της καὶ ἐν τῇ ἀποθήκῃ. Ἰδοὺ ποῖαι εἰσὶν αἱ ἰδιότητες τῆς πυρίτιδος ταύτης. Δύναται νὰ παρασκευασθῇ εἰς τρόπον, ὥστε νὰ καίηται εἴτε βραδέως εἴτε ταχέως, κατ' ἀρέσκειαν. Δύναται νὰ συμπτύσσηται εἰς μικρὸν ὄγκον, χωρὶς νὰ χάνῃ τὰς ἰδιότητάς της, εἶνε δὲ χρώματος σοκολάτας. Ἡ Ἐφημερὶς τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου φρονεῖ, ὅτι ἡ πυρῖτις αὕτη κέκτηται πάσας τὰς ἀπαιτουμένας ἰδιότητας διὰ τὸ πυροβολικὸν τοῦ ναυτικοῦ.

Ἀφ' ἑτέρου λέγεται, ὅτι καὶ ἡ Ρωσσία ἤδη εὑρίσκεται εἰς θέσιν νὰ κατασκευάζῃ μεγάλας ποσότητας ἐκ τῆς πυρίτιδος ταύτης.

·· Ὁ κ. Σ. Α. Ἄλλο, ἐν περιέργῳ μελέτῃ περί τινος ἐπαρχίας τῶν Ἰνδιῶν, ἣν ἐδημοσίευσε τῇ 12ῃ Ἰουλίου 1888, παρέχει τινὰς πληροφορίας περὶ τῆς γεννητικῆς γονιμότητος καὶ τῶν σχέσεων ἃς αὕτη ἔχει πρὸς τὸν τρόπον τῆς διατροφῆς τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τὴν γενικὴν εὐπορίαν. Ἡ γεννητικὴ γονιμότης, ὑπολογιζομένη δι' ἕκαστον ἔτος καὶ ἐπὶ 1,000 ἀνθρώπων, ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον αὐτῆς τὸν ἰούνιον (35), καὶ εἰς τὸ ἀνώτατον ὅριον τὸν σεπτέμβριον (56). Κατὰ σεπτέμβριον, (ὅτε γίνονται αἱ συλλήψεις διὰ τὰς γεννήσεις τοῦ ἰουνίου μηνός) οἱ ἄνθρωποι διατελοῦσιν ἐξηντλημένοι ἐκ τῶν καυσώνων τοῦ θέρους, καὶ τὰ τρόφιμα ἀρχίζουσι νὰ σπανίζωσι. Κατὰ τὴν ἐποχήν, ἄλλως, ταύτην, ἡ θνησιμότης τυγχάνει μεγαλειτέρα. Κατὰ δεκέμβριον, τοὐναντίον (ἐποχὴν καθ' ἣν γίνονται συλλήψεις διὰ τὰς γεννήσεις τοῦ σεπτεμβρίου), ἡ θνησιμότης εἶνε μικρὰ καὶ αἱ τροφαὶ ἄφθονοι. Ἀπὸ τοῦ σεπτεμβρίου λοιπὸν μέχρι τοῦ δεκεμβρίου, ἡ γεννητικότης εἶνε ἰσχυροτέρα. Ἄξιον δὲ σημειώσεως εἶνε, ὅτι κατὰ τοὺς τέσσαρας τούτους μῆνας ἡ ἀναλογία τῶν ἀρρένων τέκνων πρὸς τὰ θήλεα εἶνε μικρότερα (101 ἕως 103 πρὸς 100), ἐνῷ κατὰ τοὺς μῆνας τῆς ἀσθενεστέρας γεννητικότητος, εἶνε τοὐναντίον μεγαλειτέρα (104—105 τοῖς 100).

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ,,